

Zaterdag 6 juli

Gelukkig is het dagblad vroeg geleverd, zodat ik me tijdens mijn ontbijt nog eens onderdompelen in de gele roes van *Le Grand Départ* in **Brussel**: een heuse tsunami over wel 10 bladzijden. Onze fietsbladzijden zijn nog blanco, maar dit zal niet lang meer duren. *Joseph*, plichtsbewust arriveert op het afgesproken uur, 7u15 en straalt als een jongeling bij zijn vormsel. Zijn enthousiasme werkt aanstekelijk: ja, we hebben er enorm zin in! Onze 2 fietsen blinken veelbelovend in de ochtendzon. Mits enige hulp krijg ik mijn bagage gefixeerd, de houder wordt met enkele rukken extra aangeschroefd.

Om 7u45 prevelen we nog enkele schietgebeden voor een behouden bedevaart en na een *bisou* aan *Pascaline*, geeft ze het startschot. Voor mij duikt direct een acuut probleem op: de bagage achter het zadel belet me fatsoenlijk op te stappen! *Joseph* frons de wenkbrauwen en prevelt misschien iets als hulpbehoevend oudjes. Mits een bepaalde techniek lukt het toch, maar dit probleem blijft mij achtervolgen tijdens de ganse tocht, tot grote hilariteit van J. (hij heeft er zelfs een "you tube"-filmke van gemaakt).

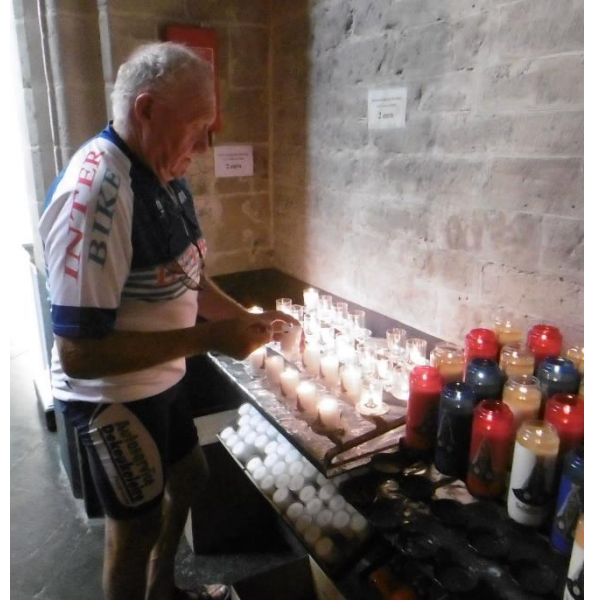
Onder een frisse W-wind zetten we aan richting abdij van **Chimay**, een tocht van 165km, waarschijnlijk de langste dagafstand van de tocht. Voor J. is dit traject helemaal nieuw, voor mij moet het zo de 60^e keer zijn. Vooral het 1^e stuk tot **Halle** rij ik met de ogen toe. Op de Scheldebrug in **D'monde** laat J. zich betoveren door de glinsterende kabling van de zonovergoten stroom. Dit ritueel zou hij telkens herhalen: het oversteken van rivier geeft hem een kick. Vanaf **Schepdaal** en op de *Keperenberg* neemt de drukte toe en de diverse gele en bolletjes decos verraden dat we op het tourparcours fietsen. Inderdaad, tussen **Pede** en **Lennik** passeren de 1^e motards. Afstappen en sfeer snuiven (10u).

Ik adviseer een ravito in de *Panos*, aangezien er tientallen km verder niets te smikkelen valt. Cola en mattetaart smaken zo fijn op het terras. Uit het centrum richten we op het jaagpad langs kanaal *Bru-Charl*. J. verwijft bij de ruïnes van de **Forges de Clabecq**, passeren **Ittre** en in de verte doemt het *Hellend Vlak* van **Ronquières** op.

Niet voor lang, want plicht roept. We passeren **Vlezenbeek** in gele kermisfeer en fietsen verder tot **Halle** (11u). Zoals het gewetensvolle pelgrims betaamt, vragen we bij een brandend kaarsje aan **OLV** moed en bescherming tijdens onze bedevaart in de *St Martinusbasiliek*.

Van aan de voet worden we verzwolgen in een gele geestdrift en euforie. Souvenir-, worst- en dranktentjes zomen de beklimming af.

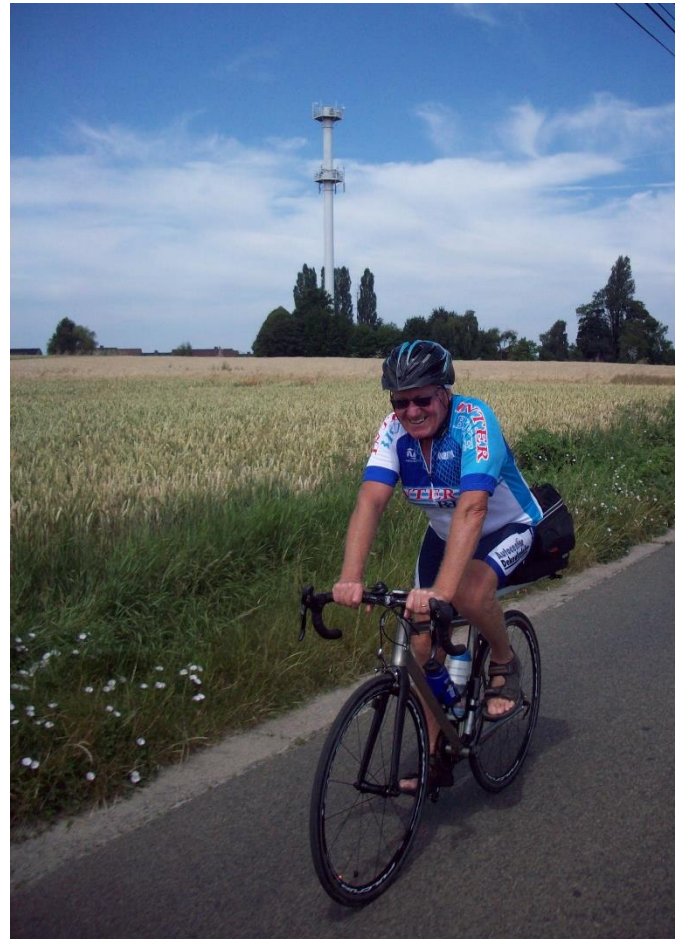

Aanmoedigen schreeuwen ons naar boven. Op de top worden we door de officials van de ravito genegeerd: "*Uniquement pour les grands!*" Even verder aan kruispunt **Ecaussines** manen 3 forse ordehandhavers af te stappen, geen doorkomen aan: "*Route barrée!*"

Ik schakel terstond over mijn Google-maps en opteer, gedwongen naar links, door de velden naar **Feluy** en een rustig baantje naar **Senneffe**. J. volgt vol bew- en verwondering.

De invalsweg naar het centrum ligt er verlaten bij, enkel voetgangers, en voedt het vermoeden: "Weer van datte!" Een ijverige politieagente beveelt her en der dat dwarsen verboden is. Een luchtig, maar dwingende babbelke en de hekkens gaan open. J. begrijpt direct dat het niet de 1^e keer is dat ik onder de mensen kom. Gans deze tourgrap kost ons een 5km, maar het was een leuke afwisseling.

Aan de brug over het kanaal schakel ik terug op automatische piloot: **Manage** en de gekende fietsroute door **Bonneville**. Op het hoogste punt, een radiomast tuurt J. over 360° naar de *Borinage*.

Van in **Morlanwelz** nemen we noodgedwongen over 5km de expresweg naar **Anderlues**; geen alternatieven. Wegens afwezigheid fietspad, voel ik me hier steeds een verkeersprooi. Gelukkig is er weinig verkeer. Met een veelzeggende blik naar horloge en kilometriek beduidt J. zwijgzaam dat hij honger krijgt. Bij het verschijnen van de watertoren (*château d'eau*) van **Ste-Geneviève** wijs ik onze stop aan: een tankstation met een gezellige picknickbank achteraan op de parking. Het is 13u30 en reeds 105km: mijn traditionele middagravito. Genietend van cola met knappende broodjes bewonderen we de *Sambervallei*.

Rond 14u, na mijn bizar opstapritueel, duiken we naar **Lobbès** (12%) en steken de *Samber* over. Een identieke klim leidt naar de andere oever. Boven nemen we de binnenweg naar **Ragnies**, weg van alle drukte. Dit smal baantje is het resultaat van jarenlang zoeken en proberen om de "ideale" weg te vinden naar de abdij. Midden in de velden duikt plots de "**Distillerie de Biercée**" met *La Grange Belge* op, een bezoekje waard. Ik denk met een kwijlende tong terug aan menige degustatie welke "mocht" ondergaan: eau-de-vie poire, pomme etc! We genieten van de mooie inrichting en gebouwen: een geestrijke siësta.

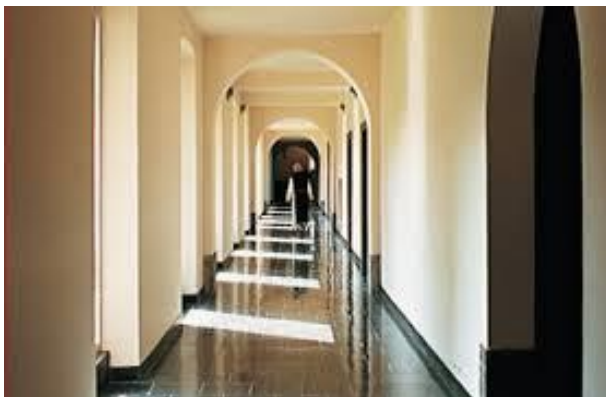
In **Strée** pikken we aan op de *Ravel 109*, recht naar Chimay over 45 km. We volgen het landschap tussen velden en immense bossen in een kommerloze rust. **Beumont**, rechts, lijkt een oase. Aan de uitkijktoren van **Rance** wacht steeds een bank op mij. Onder het lover genieten we van onze eerste 135km. Via de bossen **Froidchappelle** en **Virelles** (wat een zalig fietsen-de kers op de taart!) bereiken we het motocircuit van **Chimay**. Een brede Nat leidt ons de stad binnen. Ik gids J. naar het kasteel en de *église collegiale* en we ploffen neer op een "zonnig terras".

Tegen 17u15 zetten we aan voor finale: 8km naar *L' Abbaye de*

Scourmont. Het gaat fors omhoog doorheen **Forges** naar de watertoren, mijn ijkpunt. J. stelt overbodig: "Waar zijn we nu aan begonnen?" Geen reactie, we dalen naar de bron van de *Oise*, een bijrivier van de *Seine*.

Om 18u draaien eindelijk de dreef in met de *érables japonais*. Voor mij steeds een bijzonder ingetogen, zalig moment. J. ervaart een identiek gevoel. In het logboek vermeldt J. 165km en 1250 hm; een stevige prestatie.

Péré Gerard is niet te bespeuren, maar ik ken de geplogenheden en de weg naar de douches.

Tegen 18u45 krijgen we sleutels van kamer 28&29, kunnen we installeren en onze vrouwtjes bellen. Spaghetti en kaas in overvloed vullen de avondspijskaart.

Na de "complies" spreek met P Gerard af voor de rekening: 20€ pp. J. bekijkt me ongelovig en ik bedenk: "Wie zich arm voordoeft wekt steeds medelijden, zeker onder hoede van St.Benoit". *Merci mon Père.* Op de kamer naast mij is verrassend vroeg stil, ik volg zijn voorbeeld. Bonne nuit.

Zondag 7 juli

J. , met zijn "groene jongens ideeën" vergaapt zich aan deze schoonheid. N. en G. glimmen trots en tonen finaal hun kers op de taart. Zij halen hun "superman" uit de paddock: een misschien overdreven karkasbuilding, verkregen door doorgedreven selectie (en GEEN hormonen!).

Prachtig! Bij een taske koffie ontvouwen we onze plannen. Beiden schudden het hoofd, maar berusten bij ons enthousiasme. Bovendien, ze kennen me al langer dan vandaag en degene die me vergezellen zijn geslaagd in hun selectieproeven. Om 9u demonstreer ik mijn nummerke "fietsopstappen" tot jolijt van Norbert en we zetten aan naar **Forge-Phillippe**. Acute wegherstelling (een kilometerslange verse kiezellaag belet te fietsen) nopen tot een andere weg naar **Cendron**, het laatste Belgisch gehucht.

Tegen 6u30, bij het 2^e sessie klokkengelui, vinden we het ook tijd om op te staan. Scheren en een doucheke, we voelen ons gelijk als thuis. Een laken van een vorige abdijsast vervangt mijn vergeten handdoek. Tijdens het ontbijt buig ik me over de la carte des *Ardennes (08)* om een profijtige route uit te stippelen richting **Reims**, ons volgende mikpunt. Onder het waakzame oog van J. noteer ik een paternoster van dorpen en stadjes, wel rekening houdend dat ik op HET parcours (Raskin) moet uitkomen. Met het resultaat kan J. wel leven.

Om 8u salueren we de abdij en de Japanse esdoorns. Een lange, rechte weg leidt me over 5km voor de ong. 100e keer naar het **Graevenhof**, het runderfokbedrijf van **Norbert** en **Gerda**, mijn jarenlange Wase vrienden aan de *Aire des Oiseaux*. We treffen hen aan in de voederstal, midden hun gepolijste Wit-Blauwe elitetroepen.

Een véloclub negeert onze info: resultaat enkele cyclo's vloekend in de gravé en in het decor. Bij Amerikaans oorlogsmoment verwijlen we naar onze bevrijders 75 jaar geleden (04/09/44). We steken de *Wartoise* over en een megabord "France" heet ons welkom voor de komende 14 dagen. Een forse klim leidt naar **Neuville aux Joutes**, de Franse *Ardennes (08)* binnen. Tot hier reikt mijn kennis opgebouwd tijdens diverse randonnées in de omgeving van de abdij. Nu volgt improvisatie. Vanuit **Any** begint een multiple dorpentocht op het

Ardens plateau. De eenzame wegen volgen het landschap = *Frans plat!* Op een mooi marktje in **Brunehaut** knabbelt J. een boterhammetje naar binnen en duimt omtrent het parcours. Even verder bollen we een schilderij binnen: **Roxey/Serre**, een dorp klevend tegen een valleiflank.

Idyllisch, ware het niet het oorverdovend gebrom van een motocross op de andere flank.

In het centrum (47 km), plotse twijfel, eens heen en terug, maar toch de knoop doorgemaakt D946 en meewind. We vliegen naar de middagstop. Eerste poging **St-Fergaux**; niets even verder **Château-Porcien** is meer

beschaaft, getuige een *Carrefour*. Het loopt naar 12u30, juist op tijd. Een ravito varié: baguette, worst, beignets met cola op een zonnige bank = een 3 sterren

kwalificatie! J. stelt vast dat zijn (ons) parcours hier ook passeert, van uit de andere richting komende. Voor mij is de zaak opgelost: "Vas-y Joseph!"

We steken de *Ainse* over en klimmen weer naar het plateau. Eindeloze akkers begroeten ons. Van op kilometers ver duikt een immense mast op, Reims nadert. Autonummerplaten verraden dep *Marne* (51)

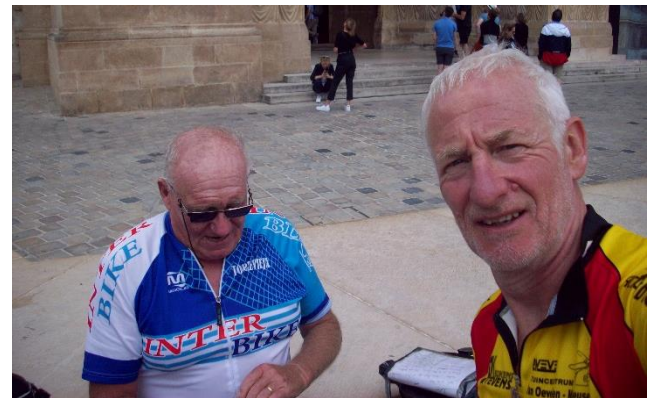
Een ferme rugwind blaast ons van de ene graansilo naar de andere. In **Fresne-lès-Reims** markeren de gekende gele pijlen de tourrit voor morgen: *Binche-Epernay*. Fanaten uit gans Europa genieten reeds van *pain & vin* op het terras van hun mobilhome.

In de verte domineert de beroemde kathedraal de horizon. J. neemt nu resoluut het commando richting centrum en na enkele gps-correcties gaat mijn droom in vervulling.

We staren vol bewondering naar imposante kathedraal. *Nooit gedacht.* Ik moet mijn meerdere erkennen in de gps-navigatie en ook "*Merci Joseph!*".

Foto's zowel buiten als binnen kunnen de werkelijk niet evenaren, maar we doen toch een poging. De klok wijst 14u30 en de teller 105 km. Op een bank overleggen we voor de bestemming: **Epernay**, dikke 30 km verder lijkt ons wat. We moeten dan wel "*Het Parcours*" verlaten, maar een kennismaking met de wereldberoemde champagemerken-zetels is ook niet mis.

Vlaktbij bemerk ik

het Off. Tourisme. Een lieve dame plant een stempel op mijn fietskaart en ik informeer voor overnachting. Ondertussen weet ook J. wat gedaan. Hij geraakt aan de babbel met 2 Belgen tijdens een champagne degustatie. *Santé!!!* Via de wifi-reservatiedienst kunnen we kamer vastleggen in de "*Première Classe Epernay*". Ons bedje voor straks is gespreid. Via het tourparcours over *Pont Ch de Gaulle* en *le canal de la Marne*, verlaten we gerust en kommerloos **Reims**. Aan de stadsrand stelt zich een dilemma: de toeristische route (ook het tourparcours) of de drukke D959. Gezien de geaccidenteerde finale van de étape, kiezen we maar voor

optie 2 . Een breed fietspad biedt goede bescherming tijdens de forse beklimming (5 km) naar het *Parc Reg de la Montagne de Reims*. Bijna op het tandvlees, in **Champfleury**, stop ik bij een bakker voor “koek & drank”, J. pruttelt niet tegen.

Le *Première Classe Epernay* is in trek, de parking staat bijna vol. We melden ons aan de receptie om 17u. De teller wijst 137km en 1000hm aan. Gezien de bezettingsgraad en “het oef we zijn hier al” wordt niet over de prijs gediscussieerd: 73€ *dej incl*. Onze fietsen bergen we in een hondenren. Tegen 18u30 kunnen we op verkenning voor het avondmaal.

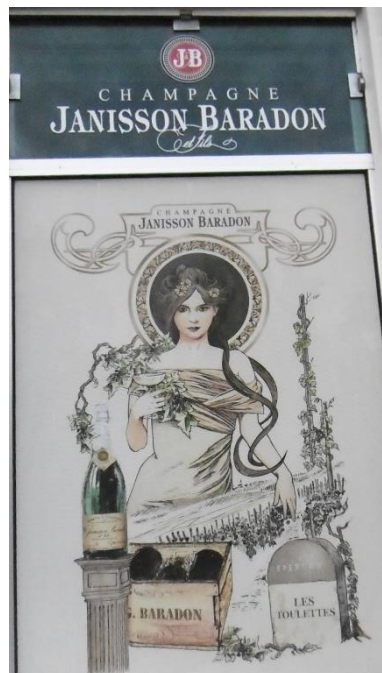
Een *chât d’eau*, achter een lange bocht markeert de top. Op het plateau recupereren we doorheen een enorme bossen. Tussen de groenrecreanten duwt de noorderwind ons door *le Bois Joli* voorbij **Bellevue**. De *Av de la Liberté* kondigt de duik aan naar de *Marne*. Door de hoge snelheid missen we het fietspad en ook een fotosouvenir van deze historische rivier. Bij een 1e RP aan de *Av Val de Champagne*. wijst een bord naar ons hotel.

In een levendig centrum verleidt een prikkelende baklucht van *brass Le Khédivé* ons tot een steak grillé. De vermoeidheid (als die er al was) vloeit uit ons benen. Een kleine wandelnocturne creëert een extra vakantiegevoel.

Beroemde gevels als *Moët & Chandon*, *Pommery* en andere champagneboeren tintelen de tongpappilen. Op het marktplein biedt een zeppelin de mogelijkheid aan voor een luchtpanorama.

Afgaande op de publiciteit en verkeersvrije zones verwacht men veel volk voor de touraankomst. De kathedraal wijst 21u30 en we keren rustig naar ons hotel.

Mits een cola in de accueil (bar is niet aanwezig) brengen we onze vochtspiegel terug op peil. Om 10u30 sluiten we ons register. Bonne nuit!

Maandag 8 juli

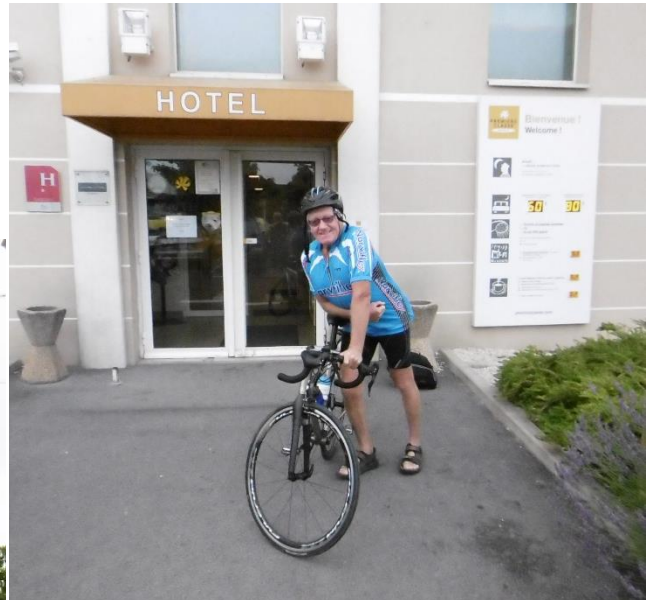
We verkennen eerst nog eens het centrum en kunnen niet langs de uitgebreide voorbereidingen voor de tourontvangst.

In **Cramant**, fors omhoog, verwelkomen grote en kleine négociants hun gefortuneerd klienteel.

Om 7u45 heerst op de parking al een gezellige drukte. Tv-ploegen en journalisten uit gans Europa strijken neer voor de verslaggeving van de ritaankomst. Onze 1e bekommernis is een goeie douche en een stevig ontbijt. We ontdekken de Franse interpretatie: veel brood en vééél confituur. Tegen 8u snakken onze fietsen naar een stevige kluiif.

Rond 8u30 wordt het ernst: we zoeken de stadsuitgang richting **Seranne** langs de drukke *D951*. Enkele RPN verder brengt de *D10* de verlossing: een stille baan zacht stijgend naar de *vignobles champenoises*. Prachtig decor!

Wij boksen door tot in **Avize**, een wake-up call voor J. We zitten terug op "het" parcours. Dit verwijst naar een tobogan over de hoogste wijngaarden, terwijl voor ons de vlakke, rustige *D10* wenkt.

Bevreesd om wat misschien nog komen kan, kiezen we voor optie 2. Ontelbare winstokken reiken tot in de ...hemel. Wat moet het daar fijn zijn! Plots springt er één domaine uit: *Veuve Clicquot*, een komeet aan de zonnige hemel. Kilometerslange een identiek schilderij via **Vertus** (weerom op HET parcours!) tot aan *Le Mont Aimé*. Groen grijnzend lacht hij ons toe maar J. stelt een andere optie voor, een culturele tip van parcours *Raskin*. Ondertussen hebben eindeloze tarwevelden de wijnstokken schaamteloos uit het panorama geduwd.

De bijhorende droogsilo's domineren imposant langs de weg.

In Le Mesnil, laten we de D39 liggen en we draaien rechts op de D44, richting "*La Carotte*". Vrij snel duikt aan de horizon een rode toren op, dominant op een helling. J. duikt in zijn wikipedia (of gidsinfo) en onderwijst over *La Bataille de la Marne*, welke hier tussen 5 en 11 sept 1914 zijn ommekeer kende.

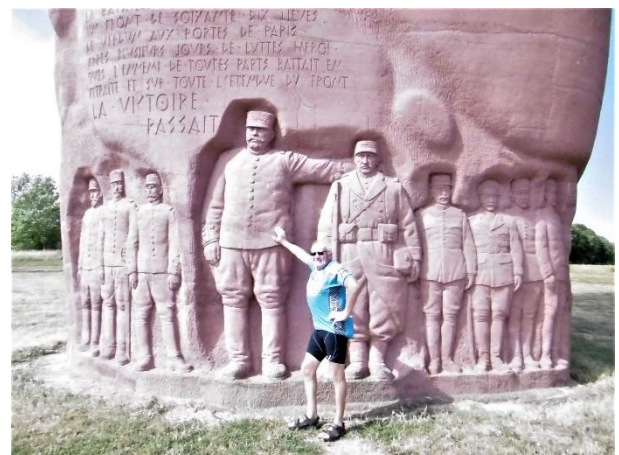

oorlogsmonument voelen we ons zeer klein bij de nagedachtenis van duizenden soldaten. Piëteitsvol bidden we in de nabijgelegen kapel. Onvoorstelbaar dat dit vredig landschap een dikke eeuw geleden een bloedbad was.

Na een analoge ferme afdaling duiken we via de D39 **Sezanne** binnen.

We steken door de *St-Gond* moerassen en beginnen aan historische heuvel **Moudemont-Mongrivroux**, een kwaje klant. De rode betonnen toren, inderdaad mits enige verbeelding een “wortel” verschijnt plots op een kale kruin. Aan de voet van dit futuristische

De romaanse *l'Eglise St-Denis* wijst 11u na 58 km. J. wordt beroepsmatig ten zeerste gecharmeerd door *la mairie*. Bij het buitenrijden imponeert het *Chât Pierre Pinard*,

met uitgestrekte wijngaarden, geïsoleerd tussen eindeloze kale tarwevelden.

een pad met grote keien en bulten. Ik volg gedwee, iets moeizamer zijn voorbeeld. Geen vragen...we volgen HET parcours. We wroeten een 10-tal over deze heirbaan tot plots in een dorp **La Forestière**, toepasselijke naam, de beschaving terug opduikt.

Een smal baantje eindigt bij een barrière "route sans issue": *fôret de Tancanne*. Ik twijfel, maar J. stapt af en kruipt onder de slagboom en zet de weg verder over

Na deze kastijding blaast een ferme meewind **Provins** binnen. In het centre ville treffen we een *Monoprix* voor eten en drinken. Op de trappen van de mairie, in schaduw genieten we verder van ons avontuur. Het is 13u30 en we hebben 93km. Niet slecht. Volgens een schema zouden we hier kunnen overnachten.

Na overleg fietsen verder richting *Seine* en tot in **Sens**.

Via een traditionele klim verlaten we **Provins** en “vliegen” verder over het plateau de **Herné** en duiken onverschrokken naar **Noyen/Seine** over de beroemde stroom.

Een weidse vlakte met oneindig grote akkers verwelkomen ons aan de andere oever. Bij het verlaten van *dep Seine et Marne (77)* stoppen we en turen over één akker tot in de eeuwigheid.

Weldra bollen we *le centre* binnen en bemerk direct het *off. tourisme*. Een lieve dame begrijpt onze behoeften en reserveert in het *hotel L'Esplanade*, schuins over. De afspraak wordt bekrachtigd met een stempel op mijn kaart.

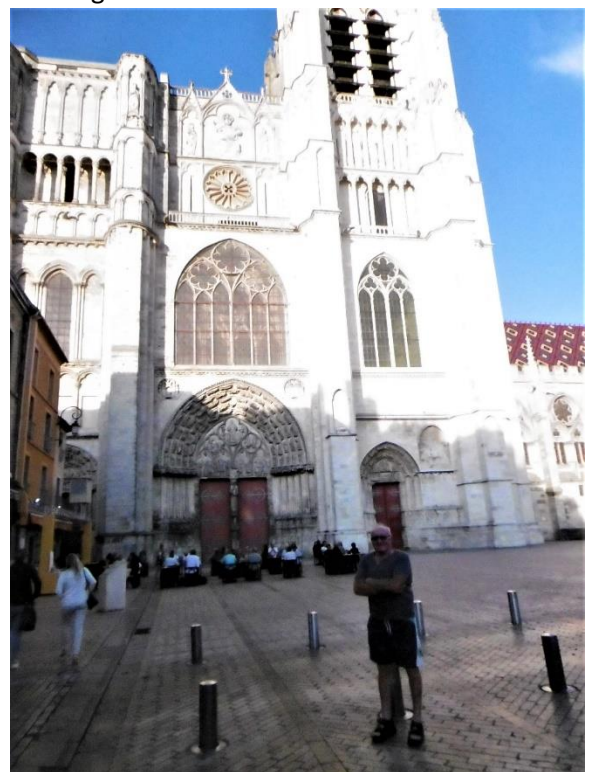
Rond 19u staan we klaar voor een minicitytripje. Na een wandeling langs het stadhuis (zeer prominent op de waardenladder van J.) en een staande bewondering van de enorme *Cathedrale St Etienne* bezwijken we voor de reuzebrochetten in *rest L'Ecu*. Ons nocturnetochtje brengt ons via fraaie gebouwen naar een ambiancekwartier: drunk & rock/roll. Een impressie volstaat.

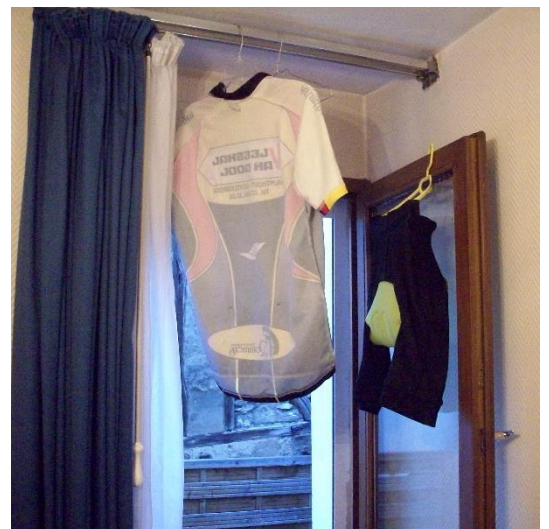
In een volgende dorp met de lieve naam **Perceneige** (*dep Yonne 89*) vallen de 1^e zonnebloemvelden op. Ondertussen glijden we weer door een tobogan. De wind jaagt ons met genoeg voor. Plots, aan een T verschijnt **Sens-8 km**. Ik steek nog een tandje bij (30km/h!) J. volgt maar zwijgt en pompt.

Met de vlotte waardin is de deal vlug beklonken: 43€/p en 2 aparte kamers en de fietsen bergen in een oude koestal. Het is 18u en hebben 157km gematst met 1200 hm...We feliciteren elkaar gemeend.

Dan maar liever naar de idyllische oevers van de *Yonne* voor een laatste mijmering na een weer avontuurlijke dag. We voelen steeds meer in onze schik hé Joseph!!!

Tegen 10u30 ieder apart de boeken toe.
Slaap zacht aan de Yonne.

Dinsdag 9 juli

Als echte pelgrims bezoeken we nog eerst de *Cath. St-Etienne*. Een diepgelovig gebed en een kaarsje zullen ons verder behoeden tijdens dit onwezenlijk avontuur. J., strak geconcentreerd op kaart en gps, loodst ons feilloos via enkele buitenwijken naar de oever van de *Yonne*. Hij (maw HET parcours) kondigt een jaagpad aan. Dit klopt gedurende een 2 km maar geleidelijk evolueert dit naar een jungleversie, vlak naast de rivier.

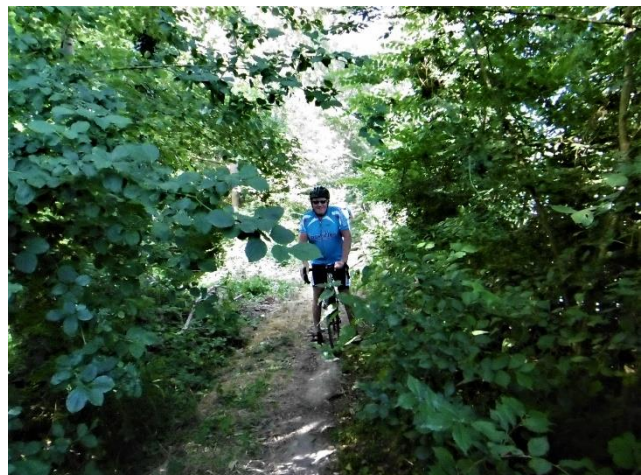

Inderdaad in **Passy** biedt een brede zandweg tussen enorme vijvers het gedroomde alternatief richting **Villeneuve/Yonne**, de zusterstad van **Sens**. Een grote middeleeuwse poort nodigt uit tot bezoek. We doorkruisen *le cité historique* en richten op de andere oever van de Yonne.

Goed single geslapen tot 6u30: de Fransen zetten zich vroeg en luidruchtig in beweging. We genieten weer van een typisch Frans ontbijt in het café. De waardin luistert obliqua, gespeeld enthousiast naar de nachtescapes van haar ochtendcliënteel. Tegen 8u laden we en bestijgen onze blinkende toeverlaten.

Putten, boomwortels, braamstruiken, kortom een heuse speeltuin voor een "trekker" maar niet voor 2 cyclo's. Een autochtoon, duidelijk vertrouwd aan dit traject geeft wat moed: "*Encore quelques km vers Passy!*" Ja "*Merci seg, ça s'appelle une piste halange en France!*" Later zal blijken dat maar een klein voorproefje was...

Een flinke klimpartij (2x2 kapkes!) leidt naar **Les Htes Epines** (evidemment!) Van hieruit trekken we praktisch de ganse voormiddag door uitgestrekte bossen met enkele verdwaalde dorpen zoals oa. **St-Martin & St-Loup d'Ordon**, **Les Fauchets** (reeds 40km) en **Les Orthiers**. *Dep Yonne (89)* gaat geruisloos over in *Dep Loiret (45)*.

In **Chuelles** staan we voor de Nat 60, verboden voor cyclo's. Het Parcours maant deze over te steken, maar weeral 2x2 kapkes brengen J. op een ander gedacht. Hij knabbelt op een gemakkelijker optie, meer gebaseerd op gevoel. Ik volg twijfelend tot bij navraag aan 2 onthutste riverains (wie komt hier nu met een fiets?) blijkt dat J. goed gokt: "*Montargis encore 10 km suivre dir Amally*". Inderdaad, via de D94 bollen we op een rustige manier de stad binnen. Het centrum toont iets groter dan wat we tot hertoe gewend zijn. Brede

lanen leiden naar een zonnig terras: *Bar Le Churrasco*. Het is pal middag en de teller wijst 65 km. De patron toont trots zijn democratische kipbereidingen. Eensgezind ieder een halve kip met frites en/of rijst, een fles bruis en een crème-glace voor *26€ pour nous deux!* Tijdens dit ontspanningsmoment overleggen we het verder verloop. J. stelt we de Loire kunnen bereiken en **Châteauneuf/Loire** lijkt perfect haalbaar. We raadplegen [booking.com](https://www.booking.com) en komen terecht in de chambre d'h. *L'Aventure 45* in de *Gr rue du Port*. Voilà, we zijn weeral gerust!

Via een kleine citytrip komen terug op Het Parcours langs *le canal de Briare*.

Een degelijk fietspad leidt naar **Buges**, met zijn ingewikkeld kanaal labyrinth.

J. gaat resoluut links af naar *le canal d'Orléans*. Dat klinkt al wat beter.

Hij bereidt me voor op een Franse piste halange over 30 km: hobbelig, smal, losse keien en aan elke sluis (volgens zijn schatting, een 10-tal) een kasseistrook bergop. *Faites vous jeux!*

Anderzijds, een prachtige omgeving: fietsen in het lommer met de boomkruinen weerspiegeld in het historisch, desolate kanaal. Een prachtig schilderij waarvan we een 2-tal uren kunnen genieten. Dit genot beëindigt abrupt: een lekke band op een scherpe kei. Voor een bedreven team is dit slechts een pitstop.

Regelmatig brengen eenden die kruinen ritmisch in beweging tot ze onder de waterrimpelingen verdwijnen. Idylisch, maar ik benijd ze, spelend in het zwoele water en de blinkende waterdruppels

van hun gevederde parelend. Ik verwittig J. voor een nieuwe stop: *“Toch weer niet?”* *“Nee, we gaan eendje spelen...”* Fiets aan de kant en sandalen, broek en trui uit en een duik in het kanaal. *“Zalig Joseph!”* Na enig getwijfel volgt hij mijn voorbeeld: 2 naakte pelgrims in le canal d’Orléans. En deugd dat het doet! Volledig verfrist en een ervaring rijker fietsen boven aan een sluis naar **Noyers** weg van het kanaal.

Een vlak asfalt baantje leidt naar een dicht bos. Bij de slagboom toont J. me berustend *Het Parcours*. We staan voor dreef van ong 10km lang bedekt met grote, grove keien. Ik troost J.: *“Het traject is in alle geval verkeersluw”*. We beginnen dan maar te laveren tussen de grasbord met diepe putten en de keien tegen max 11-12/h; concentratie van kop tot teen. Na een dik half uur; het kon niet uitblijven: J. plat. Hetzelfde team, dezelfde procedure maar veel minder enthousiast.

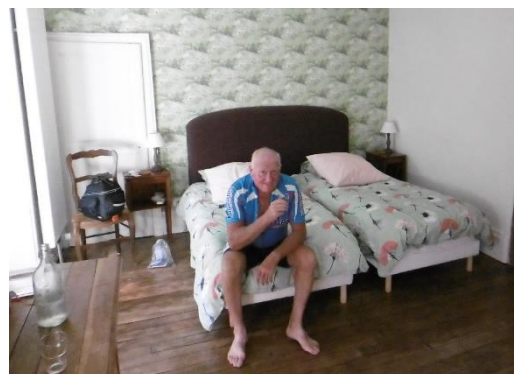

Na een dik uur ploeteren komt een baan in zicht; gelukkig geen fata morgana. Volgens J. is links de goede richting naar **Vitry-aux-Loges** en van daar uit de D9, 10 km recht naar **Châteauneuf/Loire**. De meewind bevestigt zijn visie, maar een nieuwe bandbreuk stelt me weer te voet. Geen geleuter, het einde is zicht.

Opgelucht rijden we het stadje binnen, direct naar de *Loire* toe. De 1^e aanblik is overweldigend, een enorme watermassa met hier en daar een artefact zijnde een klein eilandje. Een brug in de steigers geeft een idee van de breedte. ENORM!!! Voorlopig genoeg genoten: *big thinks first*
nl zoeken naar *Chambre d'Hôtes*

L'Aventure 45 in de *Grande Rue du Port*. Mogelijks lig het aan die keien van deze namiddag, maar het wordt een lange zoektocht naar n° 16. Eindelijk opent een lieve dame, *Marie-Claire*, haar gastendeur en krijgen we *Chambre Jardin* toegewezen. Het is 18u30 en er staan 133 km op de teller. We ploffen in onze zetel en sleuren ons nadien na de douche.

Rond 19u30 duikt de ondergaande zon over de *Loire* naar een nieuwe dag. Bij dit onnatuurlijk schoons klimt ons moreel terug naar zenith. Op een bank passeert het dagfeuilleton. J. stelt dat hij Het Parcours iets kritischer zal beoordelen en andere opties inschatten, want dat keientraject heeft er wel goed ingehakt. Ik zelf ben in totaliteit er dermate door gecharmeerd door dat ik me neerleg bij een zgn. omweg beschreven langs verkeersluwe baantjes. Een zucht van

diepe verstandhouding dwarrelt over de machtige stroom.

Een wandelingske door het stadje leidt ons naar *Brass. Europe*, een pizzatent, waar we mits *un bonjour de Marie-CI.* 20% korting zouden krijgen. Een versie 4 fromages en paysan + een fles San Pé voldoen aan onze appetit. Inderdaad, de note devalueert van 38€ naar 33,5€. Rond 21u30 verkennen we het stadspark met het kasteel annex mairie (J. smult).

Tijdens zulk een wandeling ervaren we het summum van onbegrensde vrijheid tijdens zo een fietsvakantie, een gevoel dat nauwelijks onder woorden is te brengen en voor een niet-cyclo niet bevatten. De Lourdesbedevaartsgedachte geeft dit nog een mystieke surplus. We beleven iets

“enig” en laten we ervan genieten. *Bonne nuit de la Loire.*

Loire

Woensdag 10 juli

Om 6u30 priemen de Loirezonnestrallen in notre *Chambre Jardin*. Gedempte tuinactiviteiten wekken direct onze belangstelling. In een bloemenrijk decor dekt *Marie-Claire* de tafels en prepareert het ontbijt. Het lijkt een levendig duplicaat van *Monet's* meesterwerk, toepasselijk, *Déjeuner au "jardin"*. Onze appetijt is niet te stuiten: "*Descendons!*" Charcuterie, diverse kazen, exquise bananenconfituur omringd met croissants en wit & bruin brood: het is wat anders dan de voorbije dagen. Smakelijk in kwadraat!!! Met plezier betalen we elk 40€ voor dit gul verblijf.

Tegen 8u30 nemen we afscheid van L'Aventure 45(= Loiret!) en koesteren de ochtendzon over de *Loire*. De brug in herstelling vloekt wel met de omgeving, maar leent zich tijdens passage tot enkele foto's van de machtige stroom.

Aan de andere oever zijn we te gast bij "Loire en Vélo", een fietsroute van bron tot monding (1100km). Een strakke wind duwt ons richting **Orléans** tot in **Jargenau**.

Hier steken we weer over, maar in het drukke verkeer geraken we de pijlen kwijt. Geen probleem, we taxeren drichting: wind in de rug, en fietsen verder langs de D460. Af en toe biedt een fietspad bescherming, maar over het algemeen toch een vrij onveilige situatie.

In **St-Jean-de -Blay** wordt mijn aandacht beloond: een fietsenmaker. Gezien de ravage van gisteren is nieuw schoeisel noodzakelijk en de mecanicien zorgt opnieuw voor voldoende spanning op het huidige. J. bewondert mijn anticiperen en volgt mijn redenering. Bovendien toont hij ons het jaagpad richting *Pont du Loup*, een gezellige touristische stek .

Aan de horizon tekenen de contouren van **Orléans** af, maar manoeuvreren tussen fietsen en joggers verrest al onze aandacht. Bij de *Pont George V* voelt J. de nabijheid van *Jeanne d'Arc*...rechts le centre binnen.

Hij (of de gps?) zet ons af pal voor la *Cathedrale Ste-Croix*. We gapen naar dit imposante bewijs van christelijke traditie. Achter ons ligt de verkeersvrije *rue Jeanne d'Arc* welke leidt naar haar wereldberoemd standbeeld. Bij afwezigheid van auto's zijn het de tramways die ons bijna van onze fiets blazen. Heelheids op *Place Martroi* bewonderen we de veelbesproken Franse heldin. Ik fluister haar 32km in het oor, zij mompelt 10u30.

Terug aan de oever, één optie: *Loire en Vélo-Blois* 70 km. We bollen onder de A75, de beruchte verbinding naar het ZW (bv Bordeaux). Een bord indiceert de andere oever naar **St-Hilaire**. Van op een decoratieve brug

bewonderen we de *Loiret*, die dit schilderachtig stadje in 2 klieft.

Ik geniet van die groteske constructie, J. wendt het hoofd naar de andere kant.

J. kondigt aan dat we bij de volgende brug de piste zullen verlaten. We passeren langs een fijne grintweg enkele verlaten vijvers. Ik denk: "Dit is mijn laatste kans." J. moet ook niet aangemaand: fiets in de struiken en de kledij op een hoopje daarnaast. *Nudité en plein*

nature dans l'eau! Formidable!!! En of we ervan genoten... In **Muide/Loire** nemen we de brug en trekken meer landinwaarts. De klok wijst reeds 12u30, maar het ene hol van Pluto volgt op het

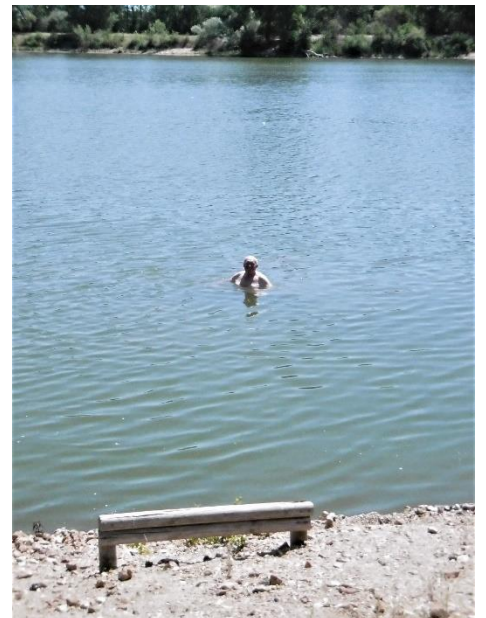
andere: resultaat nul ravito. J. wordt ongeduldig onder een loden zon en mikt op **St-Dye** en...het is raak. *Café Vélo* verwelkomt cyclo's, wandelaars en ieder andere hulpbehoevende. Boven ons wijst de kerktoeren 13u30 en reeds 86 km. Niet mis, maar eerst une planche de rilette en een fruityoghourt van de chef. Formidabel.

We volgen nu de route *Châteaux en Vélo* en duiken dra le *Parc de Chambord* binnen. Midden dit domein van 5500 ha zuigt het kasteel van **Chambord** alle

aandacht naar zich toe. We trachten via foto's de schoonheid en onze bewondering weer te geven, maar alles schiet te kort.

Het gaat kilometers lang vlot, meewind, tot **Meung/Loire**, waar we weer oversteken. Ook hier hetzelfde aangenaam refrein tot **Avary**. Een kleine "secteur brique" doet ons glimlachen. Aan de overkant doemt de kerncentrale van **St-Laurent-Nouan** op.

Sprakeloos staren we naar 365 torens en 1036 vensters, waarachter 440 kamers.

Ik heb van hieruit mijn fanclub gerustgesteld dat we hier NIET geboekt hebben voor vanavond. Dat gaan we wel doen in **Montrichard** op de *Cher* binnen 50 km, na overleg, ons eindpunt voor vandaag. Stapvoets (massa volk!) bereiken we weer de *Route-Chât* en volgen **Bracieux**. Nummerplaten verraden *dep Loir-et-Cher* (41). Door de bossen van de *Sologne* fietsen we met volle zeilen naar een nieuwe lekkernij: kasteel van **Chevigny** (cfr. *Kuifje* van Hergé). Is me dat een afknapper? Buiten de orangerie (= souvenir- en drankwinkel) ontnemt een houten omheining het zicht.

J. stelt dat bij een vorig bezoek hij uitbundig kon genieten van de tuin en het mooie bebouw. Wel te bezoeken is het wijnkasteel *Cheverny AOC*, maar dat zegt ons niets meer. We vullen wel onze bidons met koel water: bij 38° C noodzakelijk. De kater doorgespoeld, verschijnt op een heuveltje het kasteel van **Fougère**. Minder gekend, maar zeer imposant. We nemen een foto en een korte repos: de hitte en de kilometers beginnen te tellen. J. laat een grintweg rechts liggen en

vervolgen via een eindeloze rechte weg dwars door een loofbomenbos. In de eerste de beste parochie, **Contras**, vraag ik de weg naar **Montrichard** en ja hoor; affirmatief *tout droit!* In **Pontlevoy**, terug in de beschaving, duiken we de vallei van de *Cher* in: nog 7km. Oef!

Een tof, levendig stadje, met uitgebreid strand en zwemanimatie, langs beide oevers van de rivier ontvangt ons hartelijk. Ik stop direct aan het Off Tour. voor een reservatie. De dame achter de balie heeft zo niet begrepen. Ze bezondigt zich niet aan favoritisme en bezorgt ons een lijst van alle hotels van de *Sologne* en *Val de Cher*. Ik heb mijn vocabulaire van de *Nord* (chti) even bovengehaald en bedankt voor de "hulp". Op eigen initiatief stappen we *Hotel Bellevue* binnen en schieten pal in de roos. Voor 78€ is de deal rap geklonken. Het is 17u45 en we zijn 139km verder. J. becijfert het totaal: 729km! De fietsen worden een loods wat verder geborgen en we kunnen weer terugkijken op een toffe, maar hete dagtrip.

Onze avondwandeling speelt in een echte ambiancesfeer langs de Cher-esplanade en op *Le Marché*. We vinden onze gading in rest *La Villa* op een aangenaam terras. Boven ons waakt le château opdat de vijand ons bord niet ontvreemdt.

Onze nocturne leidt door *le cité Médiéval* en ipv la mairie wordt J. bekoord door een donjon. Langs een zacht stromende *Cher* nemen we afscheid van onze 5e fietsdag.

Donderdag 11 juli

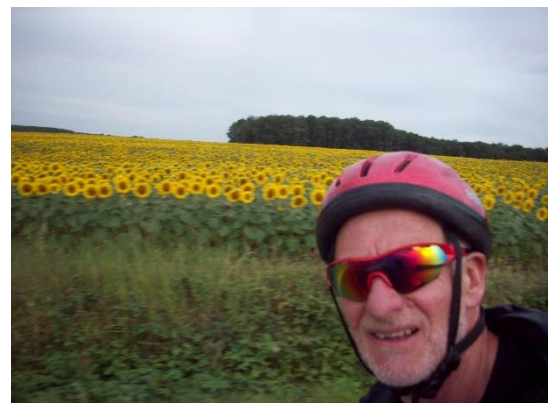

Joseph is er deze ochtend vroeg bij en bestudeert Het Parcours nog eens grondig en mikt meteen op een mogelijke avondbestemming. Hij poneert dat we via een ogenschijnlijk, rustige D81, een flink stuk, bezaaid met grinttrajecten, kunnen afsnijden en tot in **St-Savin** kunnen fietsen. Tegen 7u30 schuiven we aan voor een rijk ontbijtbuffet. Ik ga de fietsen afhalen in de loods, overhandig de sleutel en J. betaalt de rekening. Op de esplanade nemen we nog enkele foto's van de "Bellevue" op de Cher!

Om 8u30 bollen we de rivier over en hijsen ons uit de vallei. J. negeert Het Parcours rechts en mikt op **Ciré-la-Ronde**. Boven op het plateau (reeds dep *Indre et Loire 37*) voelen we een hinderende tegenwind. Niet meer gewoon! Gelukkig zorgen uitgestrekte bossen (houtreserves langs doen me watertanden) voor een goede beschutting.

Plots verschijnt een merkwaardig dorp: **Montrésor**, bovendien "un des villages les plus beaux de la France"! Ik stop voor een foto, terwijl J. wat verward toekijkt. Na vertaling en dito bedoeling, begrijpt hij mijn enthousiasme: een *love-flash message* voor onze dames!

Een zachte afdaling leidt naar **Loché/ L'Indrois**, een parel aan de zijrivier van de *Indre*. J. moet zijn parcoursimprovisatie wat bijstellen, maar een bord " *Dep Indre 36*, bevestig de goede richting. Na 42 km bereiken we **Chatillon/Indre**, weer op Het Parcours en constateren een winst van 18 km over mooie wegen. Goed gedaan, compagnon!

Het is aangenaam fietsen kilometers via smalle baantjes, langs de rivier tot in **Murs**, waar we terug uit

de vallei puffen. Boven maken we kennis met de streekvedetten: de *Limousins*, imposant en rustig herkauwend.

Stilaan krijgen we honger maar de populatiearme omgeving heeft niets in aanbieding. J. mikt tegen 12u30 op een kerktoeren, waar enkele d-wegen samenkomen: **Villiers**. Weerom een schot in de roos na 72 km. Een locale épicerie maakt zich op voor siësta maar de patron laat ons nog rustig kiezen. Een illustere held boven ons op zijn sokkel geniet mee van onze ravito: knappend brood met pâté régionale en cola. Een frontaal zicht op la *mairie* maakt voor J. het gelukkig plaatje compleet.

Om 13u15 duiken we terug in de groene oneindigheid. J. doceert een passage door *Les Marais et les Etangs de la Bremme*. Dit ornithologische paradijs strekt zich uit over 2000 vijvers en de specialisten kunnen terecht in hotel *Maison du Parc* in **Mézières en Brenne**. Ik zoek tevergeefs naar een plage naturiste: verrekijkers liggen op de loer en de vogels en schildpadden mogen niet gestoord worden.

In dit ultieme stiltegebied wonen enkele riverains in typisch, klein huisjes met grote houtvoorraden: schattig. Het is mythisch fietsen in deze sacrale omgeving.

Bij het kasteel *Le Bouchet* eindigt dit Parc.

Ondertussen begint de hitte als om zwaarder te wegen. Een pikante tegenwind versterkt

het gevoel dat ik mijn beste momenten niet doormaak. Wat een verschil met de voorbije dagen. J. anticipeert: tempo daalt. Uit het niets duikt er een betonfabriek op. Ik redeneer: beton correleert met water: conclusie 2 volle bidons geleidigd.

Wij passeren **Doudic** en even verder in **Pouigny-St Pierre** bewonderen we de mooie kerk en programmeren een welgekomen stop. Een "*fontaine*" rechtover la mairie voorkomt verdere uitdroging.

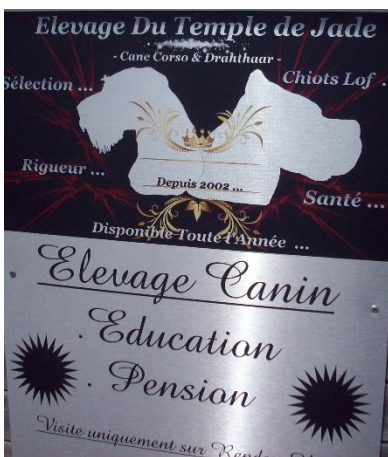
oversteken. De beklimming uit de vallei verloopt evenredig met de opkomende dorst.

Weer opgelapt peddelen we naar **Fontgamboult**, waar we de *Creuse*

Even voorbij **Mérigny**, (geen luis te zien!) passeren we een kennel.

Een jonge dame kuist met een drukspuit de hokken...Water. We bellen aan en staan direct voor cameralens. Is dit *Alcatraz*? Verveeld, wereldvreemd opent de *dog-girl* een poort en vult weinig enthousiast onze bidons.

Verse moed brengt ons tot de scheiding *Indre (36) Vienne (86)* en vooral tot het bord "*St-Savin 15km*". In **St-Germain** ontmoeten we de *Gartempe*, nog 6 km langs deze rivier.

Om 16u30 rijden we over de rustieke brug **St-Savin** binnen. Ik rep me naar de Off Tour voor booking en stempel. De dame is in hetzelfde bed ziek als deze van gisteren: geen favoritisme, trek uw plan. Wellicht een streekepidemie. Een brochure vermeldt 2 mogelijkheden vlakbij. Onze keuze valt op hotel-brass *L'Abbaye* (wat een naam). Een supertof onthaal verdriest de vermoeidheid onmiddellijk. J. gaat douchen; ik geniet van de ritoverwinning van *Dylan Theuns*

op **Les Belles Filles**. We krijgen kamer 43 met prachtig uitzicht op de markt, de abdij en de kerk: een schilderij! Bij een fles San Pé mijmeren nog eens over de 121 km, de 900hm, de Limousins, de rivieren en La Bremme. We hebben verbinding met onze "*trésors aimable*". We stellen gerust: "*Alles gaat goed! Formidabel!*". Tegen 19u30 steken we het plein over naar rest *Façilamanger*. Een uitgebreide charcuterieschotel onder de bomen bij de ondergaande zon...het zuiden komt dicht, dichterbij!

Voor dessert verleidt de patron ons tot een Thaise bereiding: gebakken crème glace. In een dunne

laag wordt de crème geschroeid in de vorm van een crêpe. Zeer fijn, origineel. Onze nocturne verloopt in alle rust langs de oever van *Gartempe*. Tegen 21u30 ondergaan we de serene stilte vanuit kamer 43. J. blijkt reeds ambitieus naar morgen. Hij bestudeert de route en

ambieert een verblijf in **La Rouchefoucauld**, 20 km voor **Angoulême**. Omwille van toeristische drukte, leggen we een chambre d'hôte vast via booking.com. Voldaan van oren tot tenen leggen we ons te rusten. *Bonne nuit nos trésors!*

Donderdag 11 juli

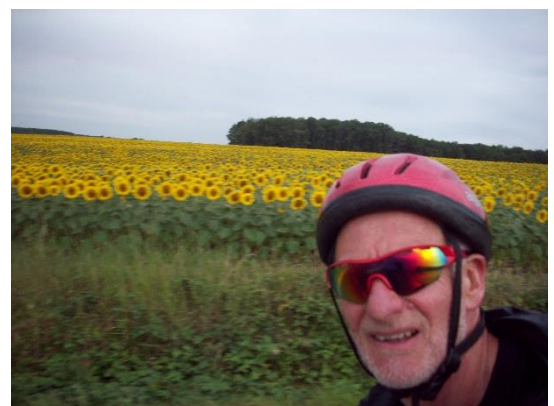

Joseph is er deze ochtend vroeg bij en bestudeert Het Parcours nog eens grondig en mikt meteen op een mogelijke avondbestemming. Hij poneert dat we via een ogenschijnlijk, rustige D81, een flink stuk, bezaaid met grintrajecten, kunnen afsnijden en tot in **St-Savin** kunnen fietsen. Tegen 7u30 schuiven we aan voor een rijk ontbijtbuffet. Ik ga de fietsen afhalen in de loods, overhandig de sleutel en J. betaalt de rekening. Op de esplanade nemen we nog enkele foto's van de "Bellevue" op de Cher!

Om 8u30 bollen we de rivier over en hijsen ons uit de vallei. J. negeert Het Parcours rechts en mikt op **Ciré-la-Ronde**. Boven op het plateau (reeds dep *Indre et Loire 37*) voelen we een hinderende tegenwind. Niet meer gewoon! Gelukkig zorgen uitgestrekte bossen (houtreserves langs doen me watertanden) voor een goede beschutting.

Plots verschijnt een merkwaardig dorp: **Montrésor**, bovendien "un des villages les plus beaux de la France"! Ik stop voor een foto, terwijl J. wat verward toekijkt. Na vertaling en dito bedoeling, begrijpt hij mijn enthousiasme: een *love-flash message* voor onze dames!

Een zachte afdaling leidt naar **Loché/ L'Indrois**, een parel aan de zijrivier van de *Indre*. J. moet zijn parcoursimprovisatie wat bijstellen, maar een bord “*Dep Indre 36*”, bevestigt de goede richting. Na 42 km bereiken we **Chatillon/Indre**, weer op Het Parcours en constateren een winst van 18 km over mooie wegen. Goed gedaan, compagnon!

Het is aangenaam fietsen kilometers via smalle baantjes, langs de rivier tot in **Murs**, waar

we terug uit de vallei puffen. Boven maken we kennis met de streekvedetten: de *Limousins*, imposant en rustig herkauwend.

Stilaan krijgen we honger maar de populatiearme omgeving heeft niets in aanbieding. J. mikt tegen 12u30 op een kerktoeren, waar enkele d-wegen samenkomen: **Villiers**. Weerom een schot in de roos na 72 km. Een locale épicerie maakt zich op voor siësta maar de patron laat ons nog rustig kiezen. Een illustere held boven ons op zijn sokkel geniet mee van onze ravito: knappend brood met pâté régionale en cola. Een frontaal zicht op la *mairie* maakt voor J. het gelukkig plaatje compleet.

Om 13u15 duiken we terug in de groene oneindigheid. J. doceert een passage door *Les Marais et les Etangs de la Bremme*. Dit ornithologische paradijs strekt zich uit over 2000 vijvers en de specialisten kunnen terecht in hotel *Maison du Parc* in **Mézières en Brenne**. Ik zoek tevergeefs naar een plage naturiste: verrekijkers liggen op de loer en de vogels en schildpadden mogen niet gestoord worden.

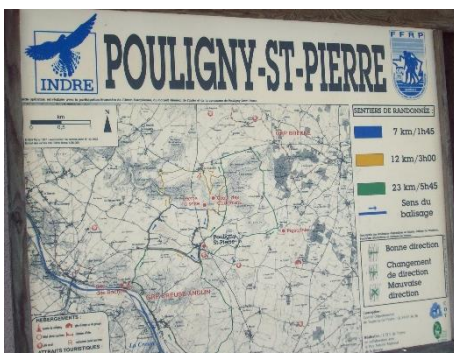

In dit ultieme stiltegebied wonen enkele riverains in typisch, klein huisjes met grote houtvoorraden: schattig. Het is mythisch fietsen in deze sacrale omgeving.

Bij het kasteel *Le Bouchet* eindigt dit Parc.

Ondertussen begint de hitte als om zwaarder te wegen. Een pikante tegenwind versterkt

het gevoel dat ik mijn beste momenten niet doormaak. Wat een verschil met de voorbije dagen. J. anticipeert: tempo daalt. Uit het niets duikt er een betonfabriek op. Ik redeneer: beton correleert met water: conclusie 2 volle bidons geleegd.

Wij passeren **Douadic** en even verder in **Pouligny-St Pierre** bewonderen we de mooie kerk en programmeren een welgekomen stop. Een "fontaine" rechtover la mairie voorkomt verdere uitdroging.

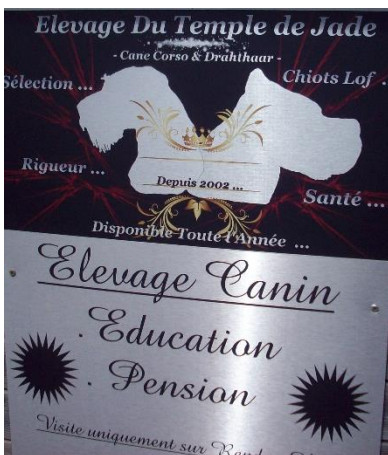
oversteken. De beklimming uit de vallei verloopt evenredig met de opkomende dorst.

Weer opgelapt peddelen we naar **Fontgamboult**, waar we de *Creuse*

Even voorbij **Mérigny**, (geen luis te zien!) passeren we een kennel.

Een jonge dame kuist met een drukspuit de hokken...Water. We bellen aan en staan direct voor cameralens. Is dit *Alcatraz*? Verveeld, wereldvreemd opent de *dog-girl* een poort en vult weinig enthousiast onze bidons.

Verse moed brengt ons tot de scheiding *Indre (36) Vienne (86)* en vooral tot het bord "**St-Savin 15km**". In **St-Germain** ontmoeten we de *Gartempe*, nog 6 km langs deze rivier.

Om 16u30 rijden we over de rustieke brug **St-Savin** binnen. Ik rep me naar de Off Tour voor booking en stempel. De dame is in hetzelfde bed ziek als deze van gisteren: geen favoritisme, trek uw plan. Wellicht een streekepidemie. Een brochure vermeldt 2 mogelijkheden vlakbij. Onze keuze valt op hotel-brass *L'Abbaye* (wat een naam). Een supertof onthaal verdriift de vermoeidheid onmiddellijk. J. gaat douchen; ik geniet van de ritoverwinning van *Dylan Theuns*

op **Les Belles Filles**. We krijgen kamer 43 met prachtig uitzicht op de markt, de abdij en de kerk: een schilderij! Bij een fles San Pé mijmeren nog eens over de 121 km, de 900hm, de Limousins, de rivieren en La Bremme. We hebben verbinding met onze "*trésors aimable*". We stellen gerust: "*Alles gaat goed! Formidabel!*". Tegen 19u30 steken we het plein over naar rest *Façilamanger*. Een uitgebreide charcuterieschotel onder de bomen bij de ondergaande zon...het zuiden komt dicht, dichterbij!

Voor dessert verleidt de patron ons tot een Thaise bereiding: gebakken crème glace. In een dunne

Hij

laag wordt de crème geschroeid in de vorm van een crêpe. Zeer fijn, origineel. Onze nocturne verloopt in alle rust langs de oever van Gartempe. Tegen 21u30 ondergaan we de serene stilte vanuit kamer 43. J. blikt reeds ambitieus naar morgen.

bestudeert de route en ambiëert een verblijf in **La Rouchefoucauld**, 20 km voor **Angoulême**. Omwille van toeristische drukte, leggen we een chambre d'hôte vast via booking.com. Voldaan van oren tot tenen leggen we ons te rusten. *Bonne nuit nos trésors!*

Vrijdag 12 juli

Het klokkengelui van de abdij wekt een déjà-entendu gevoel op. Het lijkt wel Chimay, maar we genieten van een licht-geluidspel 700km dieper in *la douce France*. De kwieke patronne serveert het ontbijt in die ongedwongen, losse ochtendsfeer, eigen aan de Franse bistro's. Enkele passanten bezetten de tafeltjes naast ons, de riverains verorberen hun croissant aan de toog. Het terras is voorbehouden voor *tabac* en *ricard*. Een ouvrier in werkpak lijkt mij de juiste man om mijn sandaal te repareren. Dankzij een tube pattex fixeert hij mijn sluiting terug stevig in de zool. Gered, ik kan weer verder stampen, en route pour **La Rochefoucauld**.

Tegen 8u30 nemen we afscheid van *L'Abbaye*, een toffe locatie met een hippe ceo. Wij bollen le *Poitou* binnen en we vergapen ons aan de enorme velden tournesols. Links in de leegte, achter de ontelbare storrollen, ligt **Montmorillon**, mij nog bekend van vorige pelgrimspassages. Vanuit de diepte verrijzen stilaan 2 enorme torens, grijze damp spuwend in de blauwe hemel.

Tijdens de afdaling naar de *Vienne*, voelen we ons krimpen naarmate we de *EDF-Kerncentrale* van **Civaux** naderen. Het blijven toch gigantische megaconstructies. We steken de rivier over en volgen de tobogan langs **Mazerolles, Goux** tot **Isle-Jourdain**. Hier schudt Het Parcours een "*speciale*" uit de mouw: ipv de duik naar de stad, blijven we boven op de kam en steken de *Vienne* over via een oude spoorbrug.

Van hieruit laten we ons het panorama welgevallen, een eind aarde-grintweg nemen we er graag bij. Op de andere oever sluiten we weer aan met D8.

Weldra verschijnt het *Circuit La Vienne*, vandaag uitzonderlijk stiltegebied.

Tijdens onze fotoshoot, constateert J. dat we mits deze rustige weg te volgen, 2 zones met 2 kapkes kunnen omzeilen. Hij draait zelfzeker een pagina om en mikt met volle overtuiging op **Availles-**

Limousin over 15 km. We ondergaan inderdaad een zachte afdaling, terwijl rechts hoge, bolle hellingen het landschap domineren. De kerk op het dorpsplein wijst 12u15, juist op tijd voor onze menu régional op een bank onder de bomen: boerekop, pâté met frisgebakken brood en cola. Een culinair orgasme aan de *Vienne*. De teller wijst 72km aan.

We klimmen weer uit de vallei naar **Lessac**, dep *Charente (16)* binnen. Om keien te vermijden opteren we uitzonderlijk voor de drukke D951 naar **Confolens**. Gelukkig duurt deze mobiliteitskastjding slechts 6 km. Voor J. toch meer dan lang genoeg, hij kan nauwelijks een verkeersinfarct onderdrukken. Van op de brug over de Vienne doet het schilderachtige uitzicht op deze *cité de caractère*, de narigheid rap vergeten.

Een fietspad door een park leidt langs de oever naar **Ansac/Vienne**. Weer over een brug volgen we **Manot** en dra stuurt Het Parcours ons op een grintweg over 9 km, weg uit de beschaving. Het gedokker heeft blijkbaar onze oriëntatie vertroebeld, want in het 1^e nederzetting zijn we het spoor bijster. J. dreigt zijn geduld wat te verliezen, maar ik heb al andere biggetjes gewassen. We rijden 2 keer door **Roumari res** vooraleer ik een autochtoon uit zijn siësta wekt. Half slaapdrongen biedt hij ons eerst een grote bidon fris water aan, alvorens we *“to the point”* komen. Hoe geraken we in **La Rochefoucault**? Het Parcours biedt geen soelaas, het volgt een grote lus naar **Angoulême**, volledig uit de weg.

Ondertussen is nog logistieke hulp opgedaagd en samen bekijken we de opties op een kaart. Even verder dendert de Nat 141: geen sprake van! Met veel moeite knopen we een resem dorpen aan elkaar doorheen de uitlopers van de *Limousin*. J. noteert ijverig, onze guides kijken bedenkelijk: *“Ca monte et  a descend sans cesse! Il vous attend du boulot h  mecs”*. *“Bon courage en tout cas!”* Merci, we kunnen voort!

De 3^e passage leidt naar **Genouillac**, waar ik via een wakkere burger parcoursbevestiging krijg. J. herademt en vindt zijn *sansfroid* terug. We steken de *Nat 141* over en belanden op een heus Ardennenparcours. De D60 slingert van dal naar piek. De charme van de dorpjes wordt wazig doorheen onze zweetdruppels. **Cherves, Montenbeouf, Vitrac**: in deze omstandigheden, door ons ongewaardeerde parels in de *Limousin*. In **Fleurignac**, aan een kruispunt houden we krijgsraad. We krijgen direct assistentie van 3 dames, nieuwsgierig naar onze

problematiek. Via frisse bidons en aangename causerie, wijzen ze ons de korste weg (6km) naar onze eindbestemming. De 2 gelouterde krijgers putten weer moed. Vlotjes rijden we La

Rochefoucauld binnen. De gps van J. sputtert nog wat tegen, maar eindelijk komt *rue de Aumônerie* in zicht. In een verlaten hoek openbaart zich *Le Clos des Cèdres*, met appreciatie

coëfficiënt van 9,3/10. Whaw! De klok tikt 17u15 en

via 1290 hm bolden we 138km.

Een Italiaanse gravin (blijkt achteraf) verwelkomt ons in haar kasteel. Ik waan me in een bijhuis van *Chambord*. Entrée met weelderige trappen naar onze *chambre tournesol*: we gapen elkaar ongelovig aan. Tussendoor wijst ze naar het indoor zwembad in luxe retrostijl. Getooid in onze badjassen poseren we in de fluwelen zetels: 2 zonnekoningen op bezoek bij een collega gravin. Het lauwe water spoelt gaandeweg de vermoeidheid uit ons lichaam.

Eensgezind: de laatste 30 km zijn de zwaarste tot nu toe en totaal onverwacht op ons bord gesmeten.

Tegen 20u serveren de gravin en haar butler een Italiaans menu: "echte" ravioli, vol au vent met missura en île flottante. We verbreederen met *Keith & May*, 2 gefortuneerde Londenars. We verteren zowel de rit als de menu in de uitgestrekte, aangelegde tuin (*Versailles?*) J. bekijkt al eens de uitvalsweg richting **Angoulême**, voor mij kan het niet rap genoeg stil zijn. *Chambre Tournesol...Ssst!*

Zaterdag 13 juli

Enkele krampaanvallen noopten me deze nacht tot een wandelingske rond de kamer. Niet op zoek naar *tournesols*, maar om pezen en spieren terug op normale tonus te krijgen. De doortocht van de *petit Limousin* heeft er goed ingehakt. Om 7u schrijden we in onze kamerjas de brede trappen af, richting salon. Diep in de fluwelen zetels voelen we "blauw bloed" opborrelen. De butler komt uit het niets en opent de glazen deur van het zwembad. Gravin *Marinella* kijkt geamuseerd toe. We vlinderen in een wereld die ons vreemd voorkomt en laten deze hoofse service ons welgevallen. Wat watergestoei en enkele baantjes geven nieuwe energie. Aan de ontbijttafel vergapen *Keith* en *May* zich aan ons fysieke présence.

Even later schuiven we ook aan. De kwaliteit rechtvaardigt de hoge appreciatie coëf. Na afrekenen en mijn fietsstempel, toont de gravin trots het familiewapenschild. Tussen de vloertegels schittert *Comte Ganucci* in de mozaïeksteentjes. Haar edele gelaatstrekken verraden een succesrijke stamboom.

Op straat treden we terug in "onze" wereld en J. gidst resoluut richting

Angoulême via **Burac**. Een rustige weg ('t is zaterdag!) eindigt verrassend aan een autostradeoprit. Samen improviseren we naar **Ruelle/Toure** via de D941. Deze invalsweg naar Angoulême roept herinneringen op aan een vorige passage met *den Burm*, 30 jaar geleden. Supermarkten en andere megastores wachten nog op hun cliënteel. Moeiteloos

volgen we centre ville

tot aan *la Gare*. Ik bedenk dat hier op deze grote kaden de duiven gelost worden, die instinctief hun hok in Vlaanderen terugvinden 700 km ver. Onbegrijpelijk! Een scherpe klim leidt ons naar *Place St-Martial* terug in de realiteit. Onder de toren steken marktkramers hun meccano in elkaar, naar eigen zeggen verwachten ze veel volk. We volgen de *remparts*, waar de vallei van de *Charente* zich panoramisch uitstrekt. Unieke foto's bij een repos!

J. heeft zijn huiswerk weer goed gemaakt en stelt *Clérac*, een klein dorp na een goede 100km, voor als avondbestemming. Booking.com toont één hotel in de ganse regio. De reservatie, vergezeld van een schietgebedje is meteen raak. We worden verwacht...Oef! Rechts boven luidt de *Cathédrale St-Pierre* 10u30. Instinctief wijst de km-teller 30 km. De duik naar de *Charente*, via *quelques déviations*, verloopt nogal chaotisch maar op de brug: eind goed, al goed.

Weer op het plateau, volgen we de rivier tot in **Nerjac**.

J. becijfert dat we even verder, bij het binnenrijden van **Châtillon/Charente** terug op Het Parcours komen. In het centrum is er geen doorkomen aan. Een achteruitrijdende chauffeur duwt me in de goot en ik tuimel op het voetpad. Geen excuses, hij zocht een parkeerplaats! Te voet belanden we op *le marché régional*, kijken eens rond en zoeken de uitweg van dit labyrint.

Vanaf nu geen twijfel meer, J. heeft terug zijn vertrouwd kompas en dit wijst naar *La Grande Champagne*, de wijngaarden voor de cognacs van 1er cru! Een close-up is een must. Enkele reuze zonnebloemvelden zorgen nog voor de afwisseling.

In **Viville**, het loopt naar de middag, zoeken we tevergeefs naar een *Petit Casino*; dan maar moedig verder. Ondertussen bakt de zon lekker door, het asfalt kleeft aan de banden. In de verte verrijzen de dampende contouren van **Barbézieux-St-Hilaire**. Het 13u (70km) en het

centre is godverlaten: vervroegde zaterdagsiësta of collectieve luiheid.

Wegwijzers lokken naar de wereldtop "*spiritueux*": **Cognac**, **Segonzac**. De tong tintelt, maar het verstand overwint! In één van die smalle straatjes botsen we op *Le Piccolo Cozy*, een kleine snackbar.

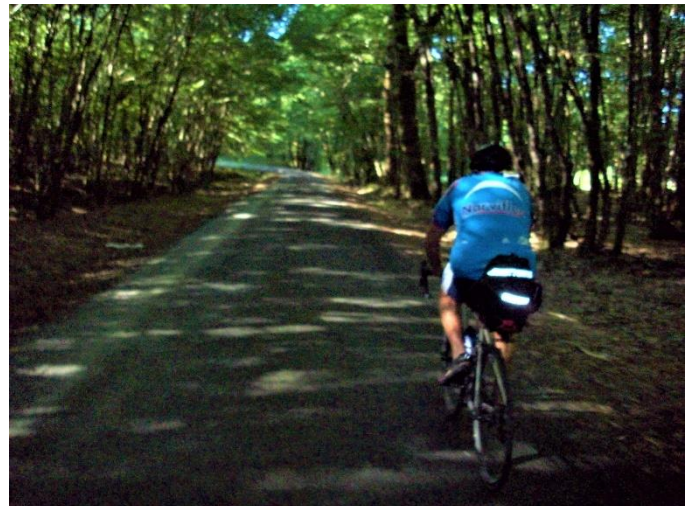

Een dwingende glimlach, als *accueil*, begeleidt ons naar een terrasje. Een ferme hamburger met streekgroenten en een fles San Pé wordt voorgezet. Gezien we nog steeds een dikke halve dag voorsprong hebben op het schema, besluiten we het

rustig aan te doen. Een indicatie "*Château*" noopt tot een steile zoektocht in deze verlaten doolhof, welke eindigt op een parkeerterrein, in volle aanleg met uitzicht

op een kasteel, in volle restauratie. Weinig enthousiasme bij ong 40°!

Het te volgen traject voor deze namiddag oogt daarentegen wel optimistisch. J. (Het P) tovert een *voie verte* uit de mouw over 35km: een vlakke spoorwegberm doorheen *le Bois Joli*. Dit laatste is de minst gequoteerde cognacstreek. Goed beschermt tegen de brandende zon malen we kilometers af op het goed bollend asfalt. **Chantillac**, rechts van het pad opent een nieuw dep: *Charente-Maritime (17)*. In **Gaudebourg** wijst een slagboom op het einde van de pret: terug op een D-weg. Een auto lijkt precies op een vreemd voorwerp. Een bord **Clérac 3km**; we naderen de eindbestemming. Aan de overzijde staat *Bordeaux-128km*: “Zouden we Joseph?” “Laten we hier maar bij houden”. Om 16u arriveren we in *Les Lacs Bleus* na 106km. Een korte optelsom zegt: op 8 dagen 1100km! Proficiat!

We bergen de fietsen in de hof en de patron wijst onze

kamer. Samen zijn we getuige van HET tourexploit van *Thomas De Gendt*, overwinnaar na solo in St-Etienne. Het avondmaal smaken we tussen feestvierende Franse families, *le réveillon du 14e juillet*! Een salade périgourdine en een magret canard zorgen voor een gastronomisch orgasme. In dit godvergeten gat moeten we geen vuurwerk vrezen, daarom geniet J. nadien van stille wandelnocturne “*en campagne*”. Hij mijmert: “*Mijn schatje is al in Lourdes aangekomen, wij ...bijna!*” Ik lees ondertussen mijn volumineuse weekend-editie van HLN. Rond 22u15 dromen we reeds van **Pomerol, St-Emilion**...Tot morgen.

Zondag 14 juli

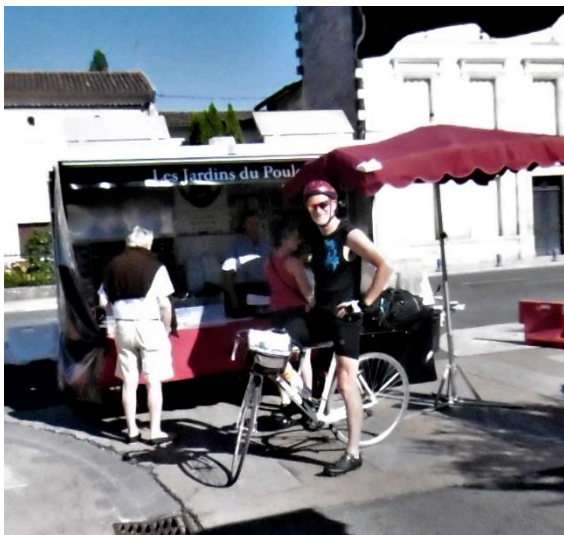

Le Quatorze!!! Van klaroengeschal en feestgedreun is hier *en plein campagne* niets te merken. De patron serveert ons een stevig ontbijt met een flan maison als toetje. Zeer fijn. Ondertussen verdiept J. zich in de passage van de *Gironde* met zijn wereldvermaarde wijndorpen: **Pomerol**, **St-Emilion**, enz. Het wordt genieten van de omgeving en van de degustatie in onze verbeelding. Op de regiokaart begin mijn draai te vinden; immers de meeste parcours naar **Lourdes** passeren via deze trechter, over de *Dordogne* en

Garonne. Ik stel **Captieux** voor als dagbestemming. Ik herinner me er een tof verblijf met *Jef Stout* en de *Willy*. J. raadpleegt booking.com en strandt bij een B&B met zwembad. Een correcte prijs en direct vastleggen: een zorg minder. Een stralende zon verwelkomt ons bij de start om 8u30. Dra trekken we een 20km over vlakke wegen door de “eeuwige” bossen. Een welgekomen zuurstofrijke afkoeling.

Een steile klim naar **Bonzac**, 1^e dorp in dep *Gironde* (33), beëindigt ons comfort.

Een even snelle afdaling naar de *Isle* leidt naar **St-Denis-de-Pile**. Een sympathieke regionale markt barreert het parcours. Tussen de kramen voelen we ons verenigd met de riverains en ontdekken het zuiderse onbezorgde optimisme, een echt motivatiemoment.

Een 1e kasteel, *Maison Noble*, met uitgestrekte wijngaarden is de voorbode van ander lekkers. Na een volgende bospassage ontsluit zich een enorme vlakke, beplant met

ontelbare wijnstokken: **Lalande-Poméról.**

In tegenstelling met andere regio's situeren de *vignobles* zich horizontaal op vlak terrein; merkwaardig.

Enkele km verder botsen we op de omschrijving van **Poméról**, *Grand Crus Classé* etc. Bij de reclamepanelen draait mijn

verbeelding op tgv-snelheid. Niet toegeven!!!

Weldra stijgt **St-Emilion** dampend boven de oneindig grote wijngaarden uit. De kerk wijst recht naar de hemel, naar de man die water in de beste wijn veranderde.

We vermengen met duizenden toeristen in de roes van *le Quatorze!* Ik richt mij op het off-tour voor mijn fietsstempel, J. ambiert zoals steeds het stadhuis-*la mairie* (bloed kruipt waar het lopen kan!) Een bezoek aan de kerk beperkt zich tot een vluchtige foto: de mis is bezig. Vanop *la Place de L'Eglise* ontvouwt zich een pano-schilderij, begrensd door *La Tour du Roy*, de enige donjon in de *Gironde*.

Tot slot bezoek ik *La Salle d'Exposition et de Vente*. Een diversiteit van kwaliteit en grand crus wacht op een koper.

De duurste fles (1100€) is mijn obsessie, fotografisch natuurlijk. Het is nu 11u30 en hebben een uurtje rond gekuierd in deze wijntopper. Bij 42 km zetten we aan richting *Dordogne*. In **Branne** trekken naar de andere oever, *Entre Deux Mers*, genaamd.

Uitgedroogd stap ik een bloemenwinkel binnen (bloemen vergen water) en krijg een volle bidon en een boeket aanmoedigingen. Links leidt naar **St-Jean de Blagnac**, het kasteel van *Bonhoste*, een goede kennis via de wijnboer. Wij besluiten de familie rustig te laten feesten, *Bernard* stapt op tram *Sept*. Een forse klim leidt naar de *voie verte Roger Lapebie*, een oud-tourwinnaar. Een vlakke weg en meewind: alles open. Na een 15km bederft Het P. de pret, rechts af richting **Gormac**. De brandende zon en de wringende wind reduceren de snelheid.

J. bekijkt met enig argwaan vooruit.: “We naderen een zone met 2x2 kapkes...” “Pff, ook dat nog.” Inderdaad, boven ons verrijst een kerk aan de blauwe hemel, waarvan de toren tot aan de zon reikt. De “lift” stopt in **Castelviel**, 1^e verdieping en stijgt

verder naar **St-Martial**. Rond de kerk is de horeca nog niet ontdekt of reeds verdwenen. Even verder aan de D672 houden we beraad. Het P. steekt koppig de baan over en slingert zich geheimzinnig verder *en campagne* via enkele kleine parochies. Ik stel r.a. om via **St-Macaire** naar **Langon** te fietsen. Dit stadje is mij wel bekend van vroeger en bovendien garandeer ik daar J., flauw van de honger, eindelijk

een ravitostop. We duiken de vallei in langs een brede baan in siëstamodus. Een enorme brug over de machtige *Garonne*, bijna aan de *confluence* met de *Dordogne* (wordt de *Gironde*!) leidt ons **Langon** binnen. Het is 14u en de

teller wijst 92km- lange beproeving zonder eten! In *le centre*, vlakbij, dolen we eerst wat ontgoocheld rond: *dimanche fermé*, tot we in een *P’tit Casino* toch terecht kunnen. Brood, paté, kaas en cola garanderen een festival.

Gelukkig is niet iedereen al aan de siësta toe, een frisse “pulle” water decimeert de fijnste grand cru!

Het bordes van de kerk biedt schaduw, maar geen bank. We halen enkele kerkstoelen buiten en nuttigen het "brood van Christus" op "onze wijze" (Het is trouwens zondag!). Een pelgrimsmoment om te vereeuwigen...

J., keurig voldaan, puzzelt ons langs de D10 weer op Het P. richting **Bazac**. We bewonderen er een imposante *Cathédrale N.D.*, dominant over *le Quartier Taillarde*, omzoomd met statige herenhuizen. Het geheel komt nu desolaat over maar kan nauwelijks de vroegere/huidige rijkdom camoufleren.

We verlaten het stadje via de *Camino van Comp.* (en niet Het P.) richting **Captieux**, onze stopplaats. De kortste weg lijkt ons de beste en we mikken op de *Nat 93*: 18km, kaarsrecht fietspad en meewind. Na 45' ruiken we onze "stal". Aan het enige kruispunt, r af D114, verschijnt na 1km *chambre d'hôte Villa Climens*.

Een warm, gastvrij onthaal en een zwembad lachen ons toe. Het is 17u en de *traversée girondaise* stopt bij 130km.

De gastvrouw kondigt voor deze avond een uitbundig *fête votive* aan met een dorps-bbq. Een interessante beleving allicht, hé Joseph.

Per fiets arriveren we op locatie, maar valt dat tegen: een lange rij wachtenden voor een miniworstje en chips ipv brood. We rollen onze matten rap op. Maar wat nu? Bij de dorpsverkenning blijken de 2 resto's *fermés* en een *P'tit Casino* (weeral!) maakt zich op tot sluiten. Het loopt immers naar 20u30. Honger is de beste saus: we vullen vlug een zak met cola, slappe pistolets, paté, kaas en rijstpap. Achter ons ploft het bordesse neer. In *Villa Climens* instaleren we ons in de tuin en mits deze geïmproviseerde pick-nick beleven we een fantastisch geluismoment. De perfectie zit dikwijls in kleine dingen!

Begeleid door duizenden tsjilpende *cigales* dromen we van de eindeloze *Landes* ...voor morgen.

Maandag 15 juli

Zonnestralen beladen met prikkelende dennengeur priemen door het venster. “Ja Joseph, we starten onze voorlaatste fietsdag; niet te geloven dat einde op de “grote plaat” nadert”. In het zwembad mediteren we verder over de “chance” dat wij deze onvergetelijke tocht kunnen ondernemen. De patronne, druk bezig met de tafelbedekking, leidt ons terug in de realiteit: “*Madame est servie!*” In de romantische patio schuiven we aan voor onze *p’tit dej*. In de lijn van de natuurvriendelijke omgeving is er geen beleg, maar wel keuze tussen 5 soorten huisbereide confituren. J., met zijn gezonde “groene” principes, weet deze “*choix particulier*” naar waarde te schatten. Ondertussen evalueren de 2 Nederlandse

koppels de dorpsbbq . Met enig chagrijn tonen ze een foto van een plasticen bord met een miniworst en 4 schilfers ships, waarvoor ze 7€ moesten afdokken. Hoe een Fransman er in slaagt een Hollander te bedriegen! Nadien vonden ze de ambiance wel te pruimen-misschien een polonaise gedemonstreerd...

Rond 8u45 via een foto van de kerk trekken we op gang. J. ment langs de D10 om in **Giscos** terug op *Het P.* te komen. De lange, rechte, biljartvlakke wegen doorheen dichte pijnbossen bevestigen *dep Landes (40)*. Kilometerslang geen levende ziel te

bespeuren, hooguit een boswachter die een armagnac producent “inspecteert”. In **Parrisset** breken 2 kapkes de monotonie. De ketting springt kreunend naar de grote pions en in de loden ochtendzon meanderen we zwetend naar le centre.

Een afdaling en een wegwijzer naar **La Bastide d'Armagnac** leiden geen twijfel. Het markantste mijkpunt onderweg komt in zicht. Het P. gidst feilloos naar *La Place Royale*.

Om 11u staan er 42km op de teller. Mijn "moment" breekt aan. We staan nu niet in **Klein-Sinaai**, maar in **La Bastide d'Armagnac** met de échte, originele *grot* van *N.D. des Cyclos*.

Ik haal mijn geloofsbriefjes boven. *Gigi, le maire* heeft zijn vakantie gemald; zijn luiken lijken inderdaad dicht gespijkerd. Voor het beloofde, geleide bezoek, heeft hij doorverwezen naar een *Claude*. Waar? Wie? Geen probleem, enkele *rivérains* in de dorpskroeg vergezellen ons spontaan tot aan zijn deur.

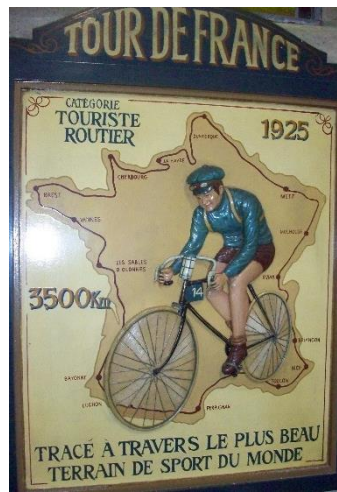

Deze weet direct van wanten: fietsen onderdak en instappen in zijn auto richting zijn heiligdom op 4km. We krijgen te horen dat een bezoek aan de kapel van de ND. in de voormiddag niet kan, maar we komen van ver en zijn sinds lang aangekondigd door *son ami, le maire Gigi*. Een knipoog naar *Joseph*: alles kits!

Van in de deuropening overvalt een nostalgische bewondering voor de fietsen en truitjes van kampioenen groot en klein. Aan de voeten van N.D realiseren we ons dit moment, pakkend tot onze in ziel, mogen meemaken. *“Que Notre Dame des Cyclos nous bénisse en sta ons immer bij, bijzonder tijdens onze fietstochten: bvo!”* Claude raakt niet uitgepraat over de unieke waarde van zijn verzameling. Ik dank met enkele postkaarten en een origineel petje.

Tegen 12u30

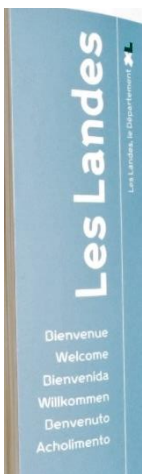
beschrijft hij ons de prachtige woningen op de Place en sommeert vele groeten *aux amis de Kl-Sinaai (Jaak & Raf...)* Op het off tour leer ik dat "*bastide*" een versterkte nederzetting is van de Tempeliers. De diverse slijterijen prijzen hêt streekprodukt aan: *Bas-Armagnac!* Een demonstratiefoto mag, maar daarmee houdt het op. Een "*assiette basque*" (met gebakken kippenmagen!) in het

nabijgelegen resto scoort veel beter. J. ontvouwt het verdere programma. We zijn "amper" 160km van **Lourdes** verwijderd-straft hé! Het P. biedt enkele stopplaatsen voor verblijf.

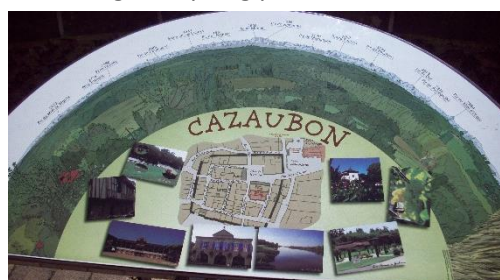

We kiezen voor **Plaisance**-wat een naam- en reserveren een chambre d'hôtes. Booking bevestigd en ons bedje is binnen 60km weer gespreid.

Rond 13u30 passeren we terug voorbij la N.D. des Cyclos en vereeuwigen de entrée mét onze fietsen. *Flos de Gascogne*- en *Armagnac*-pruudenten drummen langs het pittig parcours. In **Cazaubon**,

boven op bult domineert een mooie arena le centre. Affiches kondigen des *courses landaises* aan-geen bloedbad of mishandeling maar *à la camargue*.

Van hieruit verrast het 1e panorama van de Pyreneeën: indrukwekkend. De 2 pelgrims putten hieruit veel moed.

In Salles d'Armagnac duiken we *dep Gers* (32) binnen. **Nogarro**, met zijn beroemd autocircuit "*Paul Armagnac*", wenkt. Ook **Manciet** staat vermeld, waar rendez-vous met een camion van De Wachter voor terugreis in 1993 met de *Willy*. Onvergetelijk avontuur!

Een 10-tal km plat blijkt de stilte voor de storm. Van in **Mimort** volgen een reeks "kapkes" welke eindigen aan de *château d'eau de Croute*: 440m hoog! De Pyreneeën laten ons niet meer los en domineren de horizon. Een duik langs **Tasque** leidt naar de vallei van de

Adour. **Plaisance**, vlak voor ons lijkt te stomen langs de rivier. Over de brug vinden we stapvoets (travaux!) onze ch. d'hôte, *Plaisance n°5*.

Twee gezellige "boys" verwelkomen ons zeer enthousiast, zoals het in hun leefwereld past. Bij een kwinkslag: "*Tijdens een beeweg moeten we alles eens meemaken*" stallen we onze fietsen en toont *Paul* onze kamer. Het is 17u en via 700hm hebben we 104km overbrugd. Na de douche worden we verwacht in de tuin voor een English coffee en een toffe babbel (*English*).

Rond 18u30 duikt Paul in de keuken en Stewart goit ons koerskledij in de wasmachine. Voor 15€ extra krijgen we in de patio een salade, somouille met makreel en een dessert geserveerd. J. plant nog een "citytour" maar keert vlug weer thuis: niets te beleven, alles gesloten. Na telefonisch

contact met onze "trésors"-de ene in St-Niklaas, de andere in Lourdes mijmeren we naar onze laatste fietsdag toe. De film van de afgelopen 10-daagse draait traag voorbij...maar het einde beleeft ik niet...Ssst. Bonne nuit.

Dinsdag 16 juli

Rond 7u zachtjes ontwaken: geslapen als een os. De 10-daagse fietstocht laat stilaan zijn sporen na. In slow-motion bereiden we ons voor op de apotheose van onze bedevaart: nog een 90-tal km scheiden ons van **N.D. de Lourdes**. Het lijkt een beetje onwezenlijk, nog moeilijk te vatten. Dagenlang samen genoten van panorama's en avontuur en nu komt het einde in zicht. Onderweg naar *le p'tit dej* in de patio worden we opgewacht door de 2 "boys": Paul presenteert de ontbijttafel en Stewart overhandigt onze kraaknette koerskledij. "Thank you, boys!" Pittige croissants met eigenbereide confituren en een fruitsla dragen bij tot een hemels ochtendhumeur. J. verdiept zich nog eens in Het P. en mits een aanpassing om "kapkes" te ontwijken kondigt zich een modaal fietsuitstapje aan. Omtrent logies moeten we ons geen zorgen maken: Viviane heeft in *hotel Florida*, thuisbasis voor de *Wase pelgrims*, voor 3 nachten gereserveerd. Totaal relax betaalt J. de rekening en Paul stempelt mijn fietskaart. Rond 9u steken we de *Arros* over en nemen we de vlakke D14 naar **Lodevèze**. "*Bienvenue Hautes-Pyrénées (65)*" kondigt het laatste departement aan. Hier scheiden we van *Het P.* en nemen de D5 richting **Maubourget**. Een zachte, lange klim vormt het alternatief voor enkele kapkes: een goede keuze van onze navigator. We bollen niet tot in deze drukke stad maar blijven *en campagne* richting **Buzon**.

De reuzesproei-installaties op de maïsackers trakteren op een gratis douche: heerlijk bij de opkomende hitte. J. legt het spel van water en zon perfect op foto vast via een tintelende regenboog. Het lijkt op de noorderzon in de Pyreneeën! In **Liac** maken we kennis met de typische luifels tussen 2 huizen, commercieel rendez-vous voor het dorp, ook regelmatig te zien in "*Vive le Vélo*".

Ondertussen volgen we weer Het P. en bereiken de Adour in Marsac.

Een voie verte (*Camino Adour*) in effen dolomiet nodigt uit tot een rustig tochtje langs de soms onstuimige rivier.

Onder de loden middagzon kijk ik uit naar een verfrissing, maar na kennismaking met het koele bergwater volstaat een "pootje baden".

In Bours

wordt het wat drukker op de camino; de contouren van Tarbes tekenen zich af.

Via een fraaie brug over de *Adour* fietsen we probleemloos *le centre* van Tarbes binnen. Een snikhete stationsklok klept de middag en we zijn ong. halfweg (42km). Onder de goedkeurende blik van een

oorlogsheld verorberen we een *pain poulet* met een *palmier* als uitsmijter. Een Hollandse wielervanaat, naast ons, vertoeft al in gele tourkoorts, niettegenstaande pas zaterdag de start plaats vindt.

We trekken ons zachtjes op gang langs de majestueuze "mairie". J. kwijlt van bewondering.

Via de kazerne des Hussards, cavaliers prachtig beschreven in "Des Ailes et des Racines-TF3", volgen we het tourparcours naar **Juillen**. Een duplicaat van een historische *velocipède* heet de helden (vandaag wij) welkom.

Een 1e wegwijzer "Lourdes" zorgt voor koude rillingen ondanks de hitte. Hij leidt naar **Ossun**, *aéroport Tarbes-Lourdes*.

Om in schoonheid af te sluiten stuurt Het P. ons langs een grintweg naar het dorp **Adé**.

van op een "balcon" een prachtig pano op de *Pyreneën*, binnen "handbereik" opwacht.

Even verder in **Azereix** staren we half verblind naar een dak met veelkleurige zonnepanelen. Van nabij transformeren ze in gele, groene en bollen truien; symbolen voor de nakende tourgekte. De populariteit van dit circus is buiten proporties!

Air France aluminium dampst op de tarmac met de bergketen aan de horizon.

We naderen ..., maar voor **Bartrès** beantwoorden we het ultieme voorstel: een ommetje langs de *route de Julos*, waar ons

Een unieke afsluiter voor de duik naar **Lourdes**. Bij het bord poseren we fier na ons geslaagd exploit.

Een gemeend proficiat.

Op de invalsweg naar **Lourdes-Centre** wordt onze 11-daagse droom plots versplinterd: voorbij de verkeersluwe campagnebaantjes... Wij dreigen te verdrinken in een stinkende verkeerschaos . Een ontvucherend rendez-vous met de beschaving. J. laveert zo goed mogelijk naar "*le cité sanctuaire*". Aan *la porte St-Joseph* vermengen we ons onder de pelgrims, deels kuierend deels driftig, gehaast met een ziekenkarretje.

Door nauwe straten, langs uitpuilende etalages en terrassen, trekt J. op zoek naar ons hotel. In dit devoot, commercieel bolwerk is dit niet simpel. Na wat heen en weer gerits, inclusief pittige klimmetjes, arriveren we aan een lift, die ons uitspuwt aan de ingang van hotel Florida.

Deze ongewilde apotheose na zo'n tocht ontlokt een symbolische glimlach. In het portaal wensen we elkaar nogmaals welgemeend proficiat. Het is 16u en de dagteller staat op 85km.

Dit "was het" dan. Een tocht van 1414km in 11 dagen doorheen "la douce, mais la France si belle", met dat ene doel voor ogen: N.D. de Lourdes. Het is ons gelukt zonder tegenslagen, gebaseerd op een stevige kameraadschap en geloof in ons kunnen en gestuurd door

onze Grote Gids hierboven. Beide zijn we ervan overtuigd, dat de weg naar het doel zo000 veel mooier is dan het moment het doel te bereiken. **Joseph, dank u wel voor deze unieke beleving en onvergetelijke camino naar Bernadette en Notre Dame de Lourdes.**

Via een efficiënte balie geraken we vlot geïnstalleerd in kamer 313. Een verkwikkende douche en siësta hebben we wel verdiend. Bij het avondmaal ontmoet J. zijn "trésor" Viviane en schoonzus. De andere bedevaarders steken hun bewondering niet weg: 2 fietspelgrims glimmen van trots! Nadien is het traditioneel verzamelen voor de kaarsjesprocessie. Ik vertrek op mijn eentje om individueel mijn gevoelens en intenties te beleven. Op het plein, vlak tegenover de Basiliek, versmacht tussen

gebed en devotie in alle talen, borrelt een onweerstaanbaar gevoel op...**HIER IS IETS SPECIAALS**. Het is niet onder woorden te brengen maar het onderbewustzijn schreeuwt het uit. Met deze ingesteldheid schuif ik aan voor de rots met de nis van de *Verschijsing*. Ik staar perplex naar dat hemels verlicht beeld. Toch enige twijfel?...Neen, "het mysterie" wordt aanvaard en beleefd.

Over de *Gave* steek enkele kaarsen aan, voor mezelf, Pascaline, ons beiden en voor iedereen die het mij gevraagd heeft. Ook voor degene die er niet aan dachten!

Ik beklim de esplanade tot op de 1e verdieping en onderga de ingrijpende finale van de processie. Ik neem een foto en stuur deze door naar alle leden van mijn "fanclub".

Rond 22u30, bij een ferme crème-glace
ervaar ik de metamorfose:
ook de bedevaarders
laten stoom af
op luidruchtige
terrassen. Ik trek
me stil terug in
Florida 313.
**Merci N.D. et
priez pour nous!**

Woensdag 17 juli

Bij het ontwaken rond 7u bevestigen “genante” omgevingsgeluiden onze terugkeer naar de maatschappelijke beschaving. Leveranciers puffen op de helling onder Florida 313 en medepelgrims flaneren druk keuvelend door de gang. Ja, waar is “le calme”, maar, “Het went wel”, sust men ons in de ontbijtzaal. In een mandje lacht ons een flinke croissant toe. De rest, brood en charcuterie is al of niet meer te vinden op de buffettafel. Overschotten van andere groepen worden gretig aanvaard. Viviane en co vertrekken op excursie westwaarts naar de Atlantische kust (Biarritz?). De rest

verzamelt voor een internationale mis in de ondergrondse Pius X-basiliek. Gegroepeerd achter vlaggen en standaards trekken gelovigen van alle windrichtingen in stille stoet de betonnen keldermastodont binnen. In een uithoek is er rendez-vous voor het kerkelijk gezag, waar een druk gesticulerend priester-regisseur het protocol regelt en het draaiboek van de viering doorneemt met kardinalen, bisschoppen en minderen in rang, maar iedereen even belangrijk. Wij kijken geamuseerd toe op deze religieuze drill. Ondertussen stromen

duizenden pelgrims toe. Vrijwilligers leiden het “rolstoelverkeer” in goede banen. Naar schatting gaan met 10000 gelovigen samen vieren.

Tegen 9u30 trekt een kardinaal, geflankeerd door zijn “coach”, richting het reusachtig altaar. Zijn voltallig “elftal” volgt stoïcijns, ernstig zijn spoor. Gans de misviering wordt geprojecteerd op grote schermen. Een ruim koor ondersteunt de handelingen en de woorden van de voorgangers. Naarmate de plechtigheid vordert worden we samen in deze massa één worden met de Mariale boodschap. Dat “iets”, dat “alles” is hier zo nabij.. Het “hier is iets

speciaals” gevoel borrelt spontaan op. Na een feilloos georganiseerde communiebedeling, loopt de mis ten einde. Dit anderhalf uur was een intense beleving en voldoening.

We keren terug naar het heiligdom voor een foto voor de basiliek. In een kantoor bestel ik een mis voor Tante Maria en Rita (20€). Een non ontvangt, registreert en stempelt een kwijting terwijl ze een telefoongesprek pleegt. Respect? Commerce! Het is best hier niet te veel bij stil te staan.

Via een eerbiedige knipoog naar **N.D.**, wandelen we over de Gave. We ontbranden nog enkele kaarsen voor opkomende en verborgen intenties, bij onszelf en gelovige kennissen.

Het loopt naar de middag en we kuieren langs uitpuilende boutiques en terrassen. Vooral het assortiment kaarsen trekt de aandacht: een exemplaar van 70 kg voor 399€! Na 2 passages kan “*La Lorraine*” ons verleiden met een entrecôte-frites voor 9,5€! De “wit-blauw” kwaliteit is ver weg, maar op de vreemde smaakt alles beter.

Na overleg volgen we de aanbevelingen van Viviane voor een bezoek aan de *Pic du Ger*, hoog boven **Lourdes**. Een wandelingske van een 2-tal km leidt ons naar de “*Funiculaire*”. Voor 12,50€ trekt een grote kist ons naar 1000m hoogte. Een prachtig panorama over de stad en omgeving vormt onze beloning. Een smal pad slingert zich verder naar de top, gemarkeerd met een enorm kruis.

Boven tast ik sprakeloos, intens genietend, de omringende toppen af.

Ik probeer *Joseph* uit te leggen waar zich ongeveer de *Tourmalet* moet bevinden.

Een electricien – een ploeg installeert nieuwe verlichting op dat kruis – schiet me ter hulp. Hij beschrijft deskundig het ganze 360°schilderij. “*Ginds aan aan het vliegveld van Ossun woon ik, in dat dorp met die tourtruien op het dak*”. Ja, dat herinneren we natuurlijk. Het volgende uur heb ik veel bijgeleerd over de regio: gebruiken, problemen, to do's, etc. Gelukkig sommeerden zijn werkmakkers dat de shift erop zat, of we stonden daar 's avonds nog.

Bij het wachten aan de lift passeren 2 mtbikers en nemen plaats op het startpodium van het UCI-downhill parcours van de Ger. Vanuit de liftkooi zien we naar beneden suizen.

Indrukwekkend. Als na een gezondstochtje staan ze ons beneden op te wachten! Niet voor ons.

Weerom in de drukte duikt het genotinstinct opnieuw op: een *brésilienne* in La Lorraine, onderwijl de al of niet devote toeristen taxerend. Gezellig hoor!

Terug in het hotel sluiten we aan voor een viering van schuldbekentenis. Aanvankelijk een "service de pardon"; een verkeerde locatie maar nadien een aangrijpende ervaring. Mijn voornemen: "Ik zal mijn best doen!" blijft me hopelijk lang bij.

Bij het avondmaal ontvouw ik mijn voorstel voor morgen. **Bagnères-de-Bigorre** (op 25km) is aankomstplaats van de tourrit, bijgevolg...Joseph kwijlt al van de goesting. Afgaand op mijn info van deze namiddag kunnen we over de *Tourmalet* op het ritparcours geraken in **St-Marie de Campan**. De renners zoeven hier voorbijkomende van de *Col de Harquette*, richting *Aspin*. Blinkende ogen aanvaarden direct mijn voorstel.

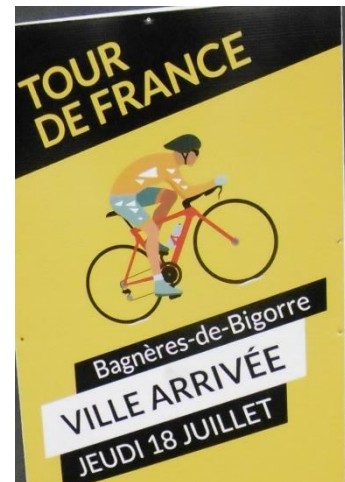
Ondertussen verzamelt men voor de kaarsjesprocessie. Ik trek er alleen op uit. Ik verstuur een kaartje van dank aan *Père Gérard* en *Norbert* en koop op uitdrukkelijk verzoek van *Pascaline*, kleine flesjes om bij te vullen aan de bron. Ik geniet nog van een intens grot- en processiemoment en keer diepgelukkig terug naar het hotel.

Aan de balie reserveer ik een taxi voor de transfer naar het station voor overmorgen. *Bonne N.D. et soyez notre Guide dans les Pyrénées.*

Donderdag 18 juli

Om 7u trek ik de gordijnen open om eens goed uit te rekken en wat stel onthutst vast: dikke mistflarden dempen het ochtendrumoer. Van de omringende bergkammen is er zelfs geen sprake. *Joseph* leest mijn ontgoocheling; ik sus: "We wachten nog af". Tijdens het ontbijt rijpt stilaan een plan B voor het geval dat A onmogelijk lijkt. Ik stel *Joseph* gerust: "Deze hoek van de Pyreneeën ken ik als mijn achtertuin". Medetafelgenoten, tuk op onze plannen en avonturen stellen we voorlopig teleur: *Tourmalet* ja of neen...We zien wel. Rond 8u30 schakel ik de receptioniste in het debat. Ik omschrijf ons plan en ze bekijkt me met grote verbazing/bewondering. Ik verzoek haar om eens te informeren bij het weerstation in Barèges. "Comment? Ou? Qui?" en refereer naar het skistation halverwege de *Tourmalet*. "Ah, oui, je ne la connais pas...Attendez". Uit haar

gesprek kan ik direct de situatie inschatten: "Dikke mist en koud, opklaringen mogelijk tegen de middag". Ik dank de vlotte dame en mijn besluit staat vast. Ik herinner me mijn vorige beklimming met de *Willy*, waarbij ik in volle afdaling tussen een troep schapen terecht kwam, één grijze brij, gelukkig zonder averij, noch bij mij noch bij de fauna. *Joseph* reageert ietwat ontgoocheld, maar klaart op bij plan B. We rijden naar **Bagnères-de-Bigorre** (25 km) waar we de

aankomstmodaliteiten eens kunnen bekijken en dan zetten we door, tegendraads op het parcours zover we kunnen geraken zonder blokkade, richting **St-Marie de Campan** en de **Aspin**.

Tegen 9u fietsen 2 uitgelaten tourfanaten richting "exit Lourdes", via de *rue de Bagnères (!)*. De

D937 slingert zich terug zalig "en campagne". Enkele kleine dorpjes wisselen af met groene weiden met rechts in de achtergrond de fiere bergtoppen ontruikt uit de mistige "onderwereld". Onze psyche ontspant. De devote, commerciële drukte vervelt gaandeweg in "le calme".

Stilaan worden we opgeslorpt en ter plaatse gelaten door kleurrijke soortgenoten, meestal Spaans kwebbellend. Hun outfit bevestigt hun favoritisme. Voor ons valt een groepje uiteen als een accordeon. We beginnen aan de *Côte de Loucrup* (4e cat). Mijn gesprekspartner op de *Ger* had ons voor deze bult verwittigd. Boven nemen we een moment van herstel, voorbeeld gevolgd door vele anderen.

Even verder draaien we rechtsaf op de D935, *Tarbes-Bagnères*. Een lange rechte afdaling leidt langs **Pouzac** richting ons doel. Rond enkele barricades geraken we in *le Centre*, volledig afgesloten voor verkeer. Aan de aankomstzone is er hoegenaamd geen doorkomen aan, zelfs voor wandelende fietsers. Deze speciale, opgewonden toursfeer heeft toch ook "iets".

Aan het kraam met officiële tourprularia nemen we een foto maar houden ons portemonnaie toe. *“Ha hier zie...Van den Bos seg. Wat komt gij hier doen?”* haalt me uit mijn gele dromen.

Slachter Willy

Meul en zijn dame staren me stomverbaasd aan. Voor mij is de verrassing even groot. Het blijkt dat ze al jaren fervente tourvolgers zijn en bijgevolg de aankomsten afschuimen. Prachtige ontmoeting! Na een gezellige babbel ontvouwen we onze plannen en verlaten rond 11u dit labyrint, richting tourparcours te gemoed komend.

De verkeersvrije D935 is terug eenvoudig te vinden. Langsheen de *Adour*, nu een wilde bergrivier, gaat het gestadig bergop. Om de kilometer monteren de tourroadies de indicatiebogen met de afstand naar de finish, van de *“flamme rouge”* tot 5km.

In Campan, op 3km, draait de horeca reeds op volle toeren. Stilaan klimt de weg met forse rukken. Joseph, een onvermoede berggeit verdwijnt uit het zicht. Bij het binnenrijden van **St-Marie/Campan** stop ik bij een schuur met

de gedenkplaat van *Eugene Christophe*, die in

1913 hier eigenhandig zijn gebroken kader moest lassen onder het oog van de tourcontroleur. Een heroïsch verhaal uit het metersdikke tourepos!

Aan het pleintje

voor bar "Les Deux Vallées" rijden en wandelen de wielertoeristen voor de wielen. Het loopt naar 12u en we zitten op 900m hoogte.

Enkele verkleumde exemplaren komen van de *Tourmalet* op automatische ploot gedoken-een geluk dat

we aan dit avontuur niet begonnen waren. In een "Casino" (zie vroeger-idem) kopen we middagravito, welke we diplomatisch nuttigen bij de burens in de wereldberoemde bar. Ik vereeuwig dit moment een foto en een stempel.

Tegenover heeft de *municipalité* nog een standbeeld voor *Christophe* neergepoot. Volgens mijn zegsman van gisteren: een gedrocht en hoegenaamd niet op zijn plaats. Wij geven hem gelijk.

We besluiten het parcours en onze fietsende collega's verder te volgen richting **Col d'Aspin**. Zachtjes klimmend passeren we de bogen van 15 & 20 km. Van achter smeulende bbqstellen duwen de aanmoedigen ons naar boven.

In **Payolle**, aan de boog 25km, is de pret ten einde.

Drie forse gendarmes blokkeren de baan naar rechts, de klim naar "*La Hourquette d'Ancizan*".

Van hieruit zullen de renners straks naar beneden razen. Geen doorkomen aan, enkel te voet. We plaatsen onze fietsen tussen de andere en mengen ons in de dorpsinvasie.

Het is nu 13u15 en de renners worden verwacht tegen 16u30...Lang wachten is niet aan mij besteed. "Joseph, rijden we eens naar de top van de Aspin? Dat is hier links omhoog en er is geen verkeer." "Gij kent dat hier hé", glimt hij vol van verwachting. Vas-y!!!

We zetten aan voor 7km naar deze beroemde Pyreneeëncol. Elke kilometer staat de hoogte en het stijgings% gemarkeerd. Dit varieert van 5% tot 9,5% en we stijgen dus 50 tot 95m/km. Joseph verdwijnt snel uit mijn zicht in dit prachtig decor. Ik las af en toe een rustpauze in... om een foto te maken!

Enkele collega's vereeuwigen ons bij het bord **1489m**: de kers op onze ferme taart. We had dit verwacht. Bij gebrek aan een bar duiken we terug de koele diepte in. Geconcentreerd gieren we "comme les grands" door de bochten, er is immers toch verkeer. Adrenaline van de oren tot in de tenen.

Stilaan doemen mistflarden op en boven op de top is zichtbaarheid flauw. Dit belet niet dat J. me glimmend van trots me opwacht.

Even verder, aan de *zone pastorale*, verwelkomen ons de zachte zetels van de pubstand van *Sunweb*. Comfortabel volgen we de laatste beklimming op een groot scherm met BRT-commentaar.

Payolle komt snel weer in zicht en enkele publiwagens passeren reeds. Al bij al een hallucinante doortocht: microgeschreeuw en vastgeriemde passagiers die als robots gadgets rondgooien. Toeschouwers riskeren hun leven om deze op te rapen.

Eens de eersten over de top wandelen we naar het talud, waar we een prachtig overzicht hebben over de afdaling. Foto's bewijzen dat we hier niet alleen onze opwachting maken. Enkele losse motards zorgen voor een lichte opwinding. Onder het nader bijkomende helikoptergeronk stijgen de zenuwen en wanneer de drie vluchters de chicane inslingeren barst de apotheose los. *Adam Yates*, *Trentin* en *X*, klein, fragiel als een werkmier in dit enorme decor duiken ze richting aankomst. Elke renner wordt bejubeld, maar voor de gele *Alaphilippe* rolt een lawine naar beneden. Kippenvolmomenten!!!

Juist voor de bezemwagen ontfermt een halve Lottoploeg zich over *Caleb Ewan*, hun sprinter, zwaar toetageld door een valpartij.

Een meute volgwagens laten het stof nog eens opvliegen en vervolgens verklaren de 3 gendarmes de weg terug vrij.

Ondertussen horen we dat *Yates* in **Bagn/Big** ritwinnaar is geworden. In deze chaos vindt iedereen wonderwel zijn eigen fiets en kunnen we zoals “les vrais” ook de finale rijden: 20 km naar Bagn/Big en 25 km naar Lourdes. Geconcentreerd duiken we met de driftige bende richting **St-Marie-de-Campan**. Hier “botsen” we op een muur van collega’s, welke opgehouden worden door de gendarmerie.

De tourroadies breken verderop de kilometerbogen af, bijgevolg blokkade. Het wachten duurt lang en het peleton dicht ferm aan tot...“5,4,3,2,1,partez!!!” Als een meute wilde honden schiet iedereen weg. “*Joseph, kalmkes aan hé, op het gemak is al rap genoeg*”. Genietend glijden we naar de aankomst. Wij omzeilen de stad en dalen verder langs de D935 richting **Tarbes**. Linksaf verschijnt al **Loucrup** en duikt de “4e cat” weer op. Vlotjes klauteren we naar boven en dan volgt de zachte zink naar **Lourdes**.

Om 18u45 stoppen we aan de “*Florida*”, na 101km en 1500hm. Een echt toffe dag, de apotheose van 14-daagse fietstocht!

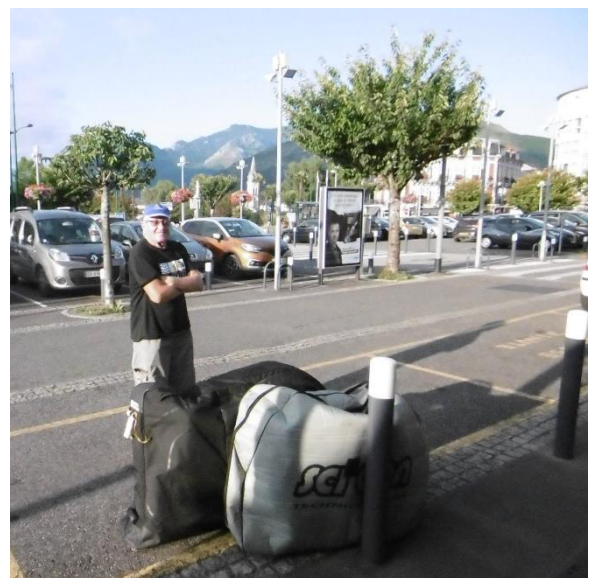
Na ons douche schuiven we juist op tijd aan voor het avondeten. Vanzelfsprekend hangt de wase fanclub aan onze lippen, tuk op onwaarschijnlijke belevenissen en anekdotes. Nadien, tijdens het inladen van onze fietsen in de reishoezen komt het besef: de heroïsche tocht/vakantie zit erop. We zullen er veel over vertellen en nagenieten. Nogmaals dank aan mijn toffe, joviale compagnon. Als afscheid wandel ik nog eens tot op de *esplanade*, een laatste blik op de grot en de basiliek. *Merçi N.D., priez pour nous!*

Vrijdag 19 juli

Bij het ontwaken dringt de realiteit stilaan door: vanavond kruipen we in ons "eigen" bed. Een blik op onze bagage bevestigt: de fietskledij zit opgeborgen. Tijdens het ontbijt overweldigt nog eens het solidariteitsgevoel van de bedevaarders. Stilaan wordt het tijd om afscheid te nemen (de groep keert pas morgen terug). We pikken in de keldergarage onze geladen fietsshoezen op. Ik heb er alles ingeïfied...een ferm gewicht en totaal onhandig te transporteren. Ik bekijk het wel!

Om 8u15 arriveert een taxicamionette en de bereidwillige chauffeur ontfermt zich over onze vracht. Binnen het kwartier zet hij ons af voor het station. Onder een stralende zon branden we het sublieme Pyreneeënlandschap in onze harde schijf. We krijgen er amper genoeg van maar binnen wacht de trein.

Op perron 1 staat hij vermeld: *TGV Tarbes-Paris (MP) 9u11*. De aankomst is voorzien om 14u13, bijgevolg hebben wij een 1u45 om de aansluiting te maken met de *Thalys* in de *Gare du Nord*, richting **Brussel**. Dat lijkt op gesneden brood. Op p 2 groeit een vrolijke bende toursupporters op weg naar **Pau**, waar vandaag de tijdrit wordt gereden.

INTERCITES 14140	08h32	Toulouse Matabiau
TER 872701	08h36	Pau Coaraze Nay • Pau
TGV in'OUÏ 8581	09h11	Paris Montparnasse
TER 872728	10h23	Toulouse Matabiau
INTERCITES 14141	10h30	Bayonne
TGV in'OUÏ 8570	11h44	Tarbes
INTERCITES 14143	12h30	Bayonne

Wij benijden deze gasten...

Op het moment de trein verwacht wordt, verschijnt op het scherm: *retard 10'*; geen probleem. Wanneer we deze onheilsmaare voor de 4e keer "aanschouwen", neemt de onrust toe: onze transfert naar de *Thalys* gaat nauwelijks of ...niet lukken. Tegen 10u galmen door het station de excuses tot de 3e macht omwille "*d'une panne électrique*" en dondert onze *TGV* naar p 1. Ja, is het geen staking dan vinden ze iets anders

uit. Het vlaamse protestkabaal blijft beleefheidshalve achterwege en de fransen aanvaardden gelaten dit oponthoud; het is zo... De bagage komt goed terecht en we settelen ons comfortabel voor een rit door 2/3 Frankrijk. Behoudens een halte in **Pau** en in **Bordeaux**, zoeft het door ons zo gesmaakte en imponerende landschap achteloos voorbij. Met de overschotten van het ontbijt improviseren een middagmaal.

Tussendoor kijk ik eens naar het horloge; “Joseph, dat gaat niet goed komen in Parijs. We moeten de ganse stad doorkruisen in 45’...Onmogelijk!” Met nog een half uur te gaan, ratelt een conducteur de opties voor de gemiste

verbindingen af. Ik begrijp maar de helft maar voel het momentum. Na overleg aan de infobar, koopt ik 2 metrotickets (2€/st) voor de *Ligne 4*, een rechtstreekse verbinding naar de *Gare du Nord* via 20 stations. Joseph slaakt zucht van opluchting.

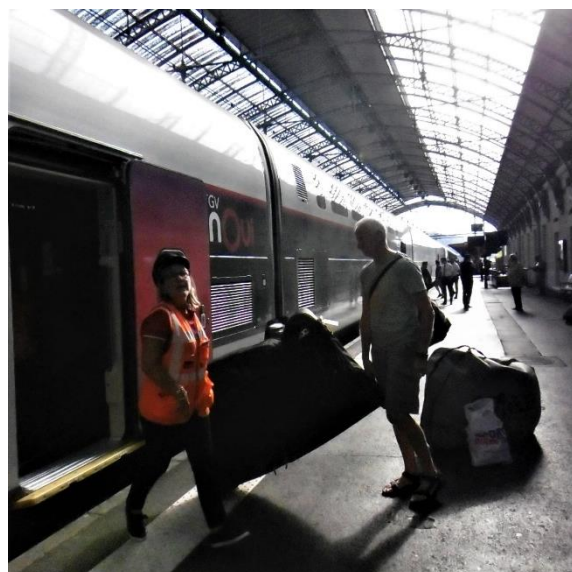
Bij aankomst in **Montparnasse** trekken we ons ogen open tot op ons kin: een enorm station, met een labyrint van perrons, gangen en roltrappen. “*Ou est Metro Ligne 4?*” Wat concrete info en vooral intuïtie leiden na een 10-tal min bagagegesleuur naar “*le but*”. Duwend en trekkend geraken we met zak en al doorheen de massa tot op het metrostel.

Tijdens dit gevecht versta ik geen frans! Op het traject kunnen we de haltes perfect meevolgen: los door “*La Capitale*”. Ondertussen besef ik dat we onze Thalys van 15u55 definitief kunnen vergeten...Het loopt voor 16u! We bekijken het wel (nog eens).

De “**Nord**” valt gelukkig iets kleiner uit en is meer gestructureerd. De eerste, de beste kepie klamp ik aan. Deze ratelt zijn info professioneel dusdanig af dat we vlot *Le Quai de Thalys* vinden. De volgende trein vertrekt om 16u45... Dat moet de onze zijn. Ik sommeer J. bij de bagage te blijven en trek er op uit.

Op advies van “n’importe qui”, been ik naar “Mad. La Garde”, een rij wachtenden negerend. Op bewogen toon en gelaten gezicht omschrijf ik onze situatie en wedervaren in Lourdes. Op haar smart-ph verifieert ze de vertraging en modificeert met de glimlach onze ticketten voor deze trein: stempel en paraf inclusief. Ik keer terug naar Joseph, somber tegen een pilaar leunend en mogelijks een smeekbede voor N.D. prevelend. Mijn stralende glimlach stel hem direct gerust. “Voilà, dat is geflikt “comme les grands”! “Schietgebed verhoord,” denkt hij.

Onder de hoede van *La Garde* poten we onze bagage in de rekken en vleien ons neer richting **Brussel**. Tijdens een controle informeert ze of we het naar zin hebben. Ja maar...Ik trek mijn stoute schoenen aan. “Pouvez-vous changer la destination Bruxelles en Anvers? Ça serait plus facile.” “Bien sûr”. Bovendien verwittigt ze aan haar vervanger, ze stapt immers uit in **Brux-Midi**, dat wij rustig mogen blijven zitten. Wat een luxe!

Om 18u25 arriveren we in **A’pen-Central**. Een vlug blik op het uurrooster noopt tot een sprint. We “wippen-zwoegen” nog juist op de *direct Poperinge* en 20’ later zit het avontuur erop; we bereiken het gaatje van de plaat.

Aan de zijde van **Pascaline** die ons opwacht, keren we terug in het “normale leven”. Joseph en bagage leveren we af in de Magnoliaaan en even later kan ik beginnen te vertellen in de Kapelstraat. Hier daalde de startvlag op *zaterdag 6 juli* en

vandaag *vrijdag 19 juli* zwaait de finishvlag. Een bedevaart van **1515km** wordt geschiedenis. We zullen nog dikwijls denken aan de mogelijke twijfels op de goede afloop maar uiteindelijk, met voldoening refereren, aan deze sublieme prestatie. **Het quasi-onmogelijke toch gelukt “Grace à N.D. de Lourdes”!** Amen.

